

ჩემი ჰოსი

პ რ ე ზ ი ა ა

საქართველოს სახელმწიფო სასოფლო –
სამეურნეო უნივერსიტეტის
თანამშრომელთა და სტუდენტთა

ლიტერატურული
ალმანახი № 4

თბილისი 2007

უსაზღვრო გულწრფელი მადლობა
გამომცემლობა " თობალისის"
დირექტორს
ჯამბულ ჯოსხაძეს

და მათ ყველა თანამშრომელს წიგნის
ტირაჟირებისას გაწეული უანგარო
ამაგისათვის!

ვასილ ამირიძე

*დაამთავრა სასოფლო-სამეურნეო
ინსტიტუტის მექანიზაციის ფაკულტეტი.
1996 წლიდან სსსაუ –ის უფროსი ინჟინერ-
სპეციალისტია.*

რუსთაველს

შენ მოციმციმე კი არა
მოკაშკაშე ხარ ცაზე,
კაცობრიობის მგოსნების
მზისებრ დამცქერი თავზე.

10. 02. 87

ვაჟას

გიმზერ ილიას "აჩრდილ-"ის გვერდით,
ღმერთთან საუბრობ თავდახრით მდგარი,
"კარგო ყმავე", - შვილო ამაყი მთების,
შენი ადგილი სხვაგან არ არის.

ვაჟაობა – 84

ე. შ – ს

გველი ხარ, გველის სიბრძნით სრიალებ,
შხამს და გესლს მაღავ ღიმილში გველის,
მაგრამ რაღა მწამს? – სიცოცხლის მწუხრში -
ხალხის რისხვა და განკიცხვა გელის!

12.03.94

კაი ყმა

ენას, მამულს და სარწმუნოებას,
სიცოცხლე მთელი ვინც ანაცვალა,
ადგილის დედის საკურთხეველზე
დაიწვა, ფეხი არ მოიცვალა.
მწუხარებაში მოყვასს ემოყვრა,
უპოვართ თავის ღუკმა უწილა,
არ იპარა და რაც კი ებადა
სულ ქვრივთ და ობოლთ გაუნაწილა.

22. 06. 06

* * *

საქართველოში
ისევ ზეობს ავი ტაროსი.
ქვეყნის თავკაცებს
ხალხისათვის კვლავ არ სცალიათ,
ჰყვავის ცხოვრება
შუბლსმურწასმულ ქართველებისა
ივერთ ქვეყანა
სათლელ დუმად რომ უქცევიათ.

18. 04. 04

იღია

ცას მიბჯენილი კავკასიონით
ქართველს გადმოჰყურებს დიდი "აჩრდილი":
და უგვირგვინო მეფე ქართველისა –
ცას შეჰღადადებს ხელებაწვდილი:
- უბოძე ღმერთო, თავგზააბნეულ
ჩემს მკვლელ ერს გონი, ძალა, უნარი,

მტერი მოსრას და ზეცას შეასკდეს,
 ივერთ ვაშა და ხმა დედო ზარის.
 სული მოითქვას ქართლოსის მოდგმამ
 ერთ აზრს ჰმონებდეს ერი და ბერი,
 და, უფლის მშობლის წილხვედრ მიწაზე
 არ ბოგინობდეს აღარსად მტერი..

07. 07. 02

* * *

გონებას ღრღნიან
 სვედიანი ფიქრთა ტვერები.
 ცოდვა უზომო
 კისრად მადევს, იცი უფალო,
 მონანიების მომანიჭე
 ნიჭი გევედრები,
 იმ ქვეყნის კარში შევაბიჯო
 უხმლო, უფარომ...

გიორგობისთვის 6 2006

თანაკურსელი მეგობრის ა. ბაქრაძის ხსოვნას

მეგობრების მხარზე დაყრდნობილო,
 მზე ბრდღვიალა სხივებს გაყრის თავს.
 გლოვის ცრემლით სახედანამულო,
 მიუყვები უკანასკნელ გზას.
 ელვად გაკრთა ანზორ შენი სიცოცხლე,
 წახვედი და მიძნეღდება თქმა.
 მე აგინთე სამი წმინდა სანთელი
 და მივაკარ შენი ხსოვნის ქვას.
 შენ საფლავთან მოვდივარ და მესმის
 გარდასული საუბრები ჩვენი;
 " თუ სიმართლეს არ ვამბობ და ვტყუი

შენ ასწიე ვასო კუბო ჩემი."
 რად დამსაჯე, დავაშავე რამე?
 რა დავაკლე მეგობრობას ჩვენსას?...
 ვერასოდეს ვერ მოისმენ, ვიცი
 ამ ფიქრებით გულშეძრულის კვნესას.
 იმედად ჩანს შვების გზაზე ჩემი
 მშობელ მიწას ჩახუტება ბოლოს,
 მეც საფლავის გზას მოვყვები შენსკენ,
 როდის მოვალ, ის არ ვიცი მხოლოდ.

მკათათვე 1966, თბილისი

* * *

"საქართველო იყიდებაო – "
 უთქვამს ლორთქიფანიძე ნიკოს.
 "სულ გაუყიდიათო" – იტყოდა
 დღეს რომ ცოცხალი იყოს.

12. 03. 05

ჩემი სოფლის შემოდგომა

ცა დამყურებს მოციმციმე
 ვარსკვლავებით მოჭედილი.
 ხვალ სისხამზე სიო ცივი
 მომაგებებს მსუსხავ ღიმილს.
 ღვინობისთვის ზეიშია
 მსუყედ სუნთქავს არე-მარე.
 დამით ხეებს დახუნძლულებს
 ეფერება ბაღში მთვარე.
 სოფლის მკვიდრი ქალი, კაცი,
 მოხუცია თუ ბავშვია,
 რიურაჟიდან სიბნელემდე

ყველა შრომის ფერხულშია.
 მთაში თივა მოაგულეს*
 თავმომწონედ მწკრივად დგანან,
 თოვლს დადებს და პირუტყვისთვის
 შექლებენ შინ ჩამოტანას.
 მოთხრილია კარტოფილი,
 შეშა არის მოტანილი,
 ლობიოა აღებული,
 კაკლებია დაბერტყილი.
 შემკრთალია მთა და ბარი,
 ნაღველს ფრთები გაუშლია,
 მერცხლები გზას გაჰყოლიან
 მათ წესი არ მოუშლიათ.
 აღარ გალობს შავი შაშვი,
 არ წკრიალებს ღობემძვრალა,
 ვერ შეავლებ თვალს ნიბლიას,
 ბელურები მთლად გამქრალან?
 უფლის ფუნჯით მოხატული
 ყვითელ ფერად ტყე ელვარებს,
 ზამთრის სუსხის მოლოდინში
 შიშნარევედ ნაბავს თვალებს.
 თეთრი ჩოხით შემოსილან
 ცად აწვდილი მწვერვალები,
 მათ სიმაღლეს, სიდიადეს
 თეთრი შურით თავს ვეველები...

ღვინობისთვის 24, 2004

* ერთად მოაგროვეს

* * *

*" მე გარდავსულვარ, სიბერე
მჭირს ჭირთა უფრო ძნელია"
რუსთველი*

მკაცრი სიბერის ხვედრი მკარნახობს –
ცოტაც და, - ჟამი პირქვე დამამხობს.
სენი უჩინო ჩემში ჩაბუქნავს? –
ლოგინს მიმაკრას, - ღმერთმა არა ქნას.
ამიტომა მსურს ნატვრა ამისდეს,
მძინარს საწუთროს ხიდი ჩამიტყდეს;
თვალდახუჭული გაღმა გავიდე.
სულადქცეული ცის გზით წავიდე.
გამასამართლებს უფლის სამსჯავრო,
შედებზე დღესვე უნდა ვიჯავრო;
მუხლებზე დავდგე, მოვინანიო
რაც უნებლიედ ცოდვა მიქნია, -
გარდასულ დღეებს თანგაყოლილნი
დავიწყების გზით შორს რომ მიჰქრიან.
იქნებ შემინდოს დიდმა გამჩენმა
შეუნდო ყველას, სთხოვა რამდენმაც....
შემინდობს???

26. 11.05

2006 – ს

მარად ტანჯულო
სისხლით მორწყულო,
ცრემლით ნამულო

ჩემო მამულო
მცირედის მთქმელი
დაგშორდა ძველი,
წითელი ძაღლის
გეახლა წელი,
მომილოცნია!

გასახარია და საოცარი:
წელი ახალი
მთვარეც ახალი?
ძაღლებზე ერთგულთა
ივერთა შვილთა,
მთა-ბარს ესმოდეს
სიცილ-ხარხარი.
დაგბედებოდეს:
ხვათი, ბარაქა,
გლესკაცის გამრჯე
მაჯა მაგარი;
მშვიდობა ქვეყნად,
შვილთა სიმრავლე,
გულით მაგარით –
გაუტყუხართ.

ამინ.

02. 01. 06

აკაკის

" სამართალს კოლოფში სძინავს
ის არის ფულის მეგობარი"
საქართველოში მგოსანო,
დღემდე უპყრია მთა-ბარი,
მას გააღვიძებს ოდესმე
მკაცრი, უფულო სტუმარი
და ერში ამ სივაგლახეს

გადაესხმება მდულარი.
 მაგრამ ვერ წაშლის დრო-ჟამი
 ციცინათელა - სულიკოს, -
 და მარად იმღერს ქართველი,
 ოღონდ კი ცოცხალი იყოს.

გიორგობისთვის 14, 2005

* * *

რა ჩუმად შემოპარულა
 ეს მატრაკვეცა აპრილი,
 ია ლურჯ ნაბდად გაშლილა,
 ტყემლებს კვირტი აქვთ დაყრილი;
 ზამთრისგან გასავათებულს,
 გაღვიძებია მიწას,
 თვალები დაუჭყეტიათ:
 ჭინჭარს, ნიორს და პიტნას;
 თეთრად ეღვარებს ხევისპირს
 ნაზი ენძელა ტანწვრილი,
 ხევზე ხველებით ჩამორბის
 თოვლი ცრემლებად დაღვრილი
 ირგვლივ საამო სურნელი,
 სუფთა, კამკამა დილა,
 ღმერთო, უკეთეს ადგილზე,
 კიდევ ოდესმე მივალ?!

15. 04. 05

ამირნი

*დედის კარნახით ჩაწერილი
 ხალხური ლექსი*

საიქიოს: - ცოდვის მქნელი
 ჯერ მჭედელი, მერე მღვდელი,
 უკან მისდევს მეწისქვილე

პირში სცრია სარეკელი

16. 08. 64

პეტრე ბავრატიონს

*(ბოროდინოს ბავრატიონის
საფლავი ააფეთქეს. პრესიდან)*

უცხო მიწაზე ვმობა განგებამ,
დიდ მხედართმთავრად გაქცია ბედმა,
გენერლის ჩინმა გავალდებულა
რუსეთისათვის თავისდადება?
ფიცხელ ბრძოლებში როს მტერს მუსრავედი
ვაჟკაცს გშვენოდა არწივის ხედვა,
ჰერკულესს ჰგავდი ბოროდინოშიც,
შენი ფრანგული ფრანგებსა სხეპდა.
მაგრამ საწუთრომ მარად ვერაგმა
სამარადუამოდ არც შენ დაგინდო,
მომხდურთ მახვილმა და ბედისწერამ
სიცოცხლის გზაზე მიჯნა დაგიდო.
დიდმა ურჩხულმა პატივი დაგლო
და ეს პატივი თვითვე წაშალა,
ბოროდინოში შენი საფლავი
ააფეთქა და მიშალ – მოშალა.
იქნება დღესაც მინდორში ყრია
შენი, - ბრძოლებში დადლილი ძეგლები,
ქარი და წვიმა ჰყვანან მოზარედ
აგერ რამდენი გავიდა წლები!
თბილისში როცა არ დგას ძეგლები
თამარ დედოფლის, სვიმონ მეფისა,
არც "ბრწყინვალება" აღმატებული,
ქვეყნის პატივი არც სხვათ ეღირსა...
შენ კი, - სამშობლომ კრწანისის ველზე
არაგველებთან ძეგლი აგიგო,

ო, დიდო ღმერთო! – რატომ და რისთვის? –
პასუხს ვინ გამცემს, ვისგან გავიგო!?

09. 01. 04

შოთა ბარაბაძე

*უნივერსიტეტის დაცვის სამსახური უფროსის
მოადგილე. დაამთავრა ივ. ჯავახიშვილის
სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის
იურიდიული ფაკულტეტი. მუშაობდა შინაგან
საქმეთა სამინისტროში სხვადასხვა
თანამდებობებზე.*

კრძალვით მოვეპყრათ ჩვენს ტრადიციებს

საჭეთმპყრობელნო გთხოვთ აზიაროთ
ახალგაზრდობა საგანძურს ერის.
ღრმა სიყვარულით რომ აღიზრდოს
მამულის, ენის , სარწმუნოების.
ვის ძალუძს განსჯა აგიოგრაფთა,
ვინ განიკითხავს ვაჟას, ილიას,
ან უკვდავ შოთას საუნჯეს აზრთა
- "ვეფხისტყაოსანს", ქართულ ბიბლიას.
დავგმოთ რასიზმი და სიონიზმი,
იელოვა თუ მასონთა კასტა,
ჩვენს სამშობლოსგან შორს გლობალიზმი,
მაცდურ სოროსის დოლართა დასტა.
ქალს სინაზის და ვაჟს სინაუქის
შევენარჩუნოთ წმინდა თვისება.
ნულარ გავხდებით მსხვერპლი აუგის,
წინ დავაყენოთ ერის ღირსება.
ნუ უგულველვეყოფთ წინაპართ რჩევებს
და ტრადიციებს მართლაც დიდებულს,
კრძალვით მოვეპყრათ ეროვნულ ჩვევებს,

ჭეშმარიტ რწმენას მართლმადიდებლურს.

01. 01 .2006

მუხრანისებურად

რა ხანია დაგვიბრძოვა მეღამ,
რა ხანია გულმოდგინედ გვსჯის.
მოვა ნატვრა, ვიზეიმებთ ყველა,
ვინც მოგვწყინდა – წავა როცა ის.
09. 09. 03

კანონის ძალა

განვითარებულ ქვეყნის შენების
საფუძველია კანონის დაცვა.
მით მოიშორებს ხალხი შიშის და
უიმედობის დამთრგუნველ განცდას.
სადაც არ სჯიან წესრიგის დამცველს,
ვინც დანაშაულს აშკარად სჩადის,
იმ ქვეყანაში უსამართლობის
და დიქტატურის აჩრდილი დადის.
კანონი უნდა იყოს ყველასთვის
მისაღები და სამართლიანი,
შემსრულებელი – ნებისმიერი:
მეფე, ვაჭარი, ერი მთლიანი.
ისეთ ქვეყნებში, სადაც კანონებს
ემორჩილება ერი და ბერი,
დემოკრატიის აღორძინებით
ცხოვრება სუფევს იქ ბედნიერი.
განვითარდება ჩვენი ქვეყანაც,
თუ არ დაუშვებთ წესებს დრაკონის,
და ნებისმიერ მსახურს მამულის

თანაბრად მოსთხოვს პასუხს კანონი.

05. 05. 06

შეგინარჩუნოთ ღირსება

ვინც ჩვენს ძირძველ ფესვებს, კერას
 ხელყოფს მასონთა კარნახით
 იცით, რომ ის კარიერას
 ასრულებს მარცხით და კრახით.
 ცხადია, სენი შეჰყვრია
 "კლანური-კრიმინალური",
 სავსებით არ შერჩენია
 სინდისი მინიმალური.
 ეროვნულ ხელისუფლებას,
 მის ღიადერს – პრეზიდენტს ქვეყნის
 ტყვეობით მოუსპო უფლება
 ეღვაწა მანდატით ერის.
 ჩრდილოელ დამპყრობლებს უთმობს
 სამაჩაბლოს და აფხაზეთს,
 სანაცვლოდ დღემდე მყარად ფლობს
 ტირანი პირველ სავარძელს.
 კონფლიქტის მწვავე კერებად
 ამკვიდრებს კოდორს და პანკისს,
 მამულს შლის კუთხე – ფენებად
 ამზადებს დიდ აპოკალიფსს.
 როცა მფარველ ქვეყნებს იცვლის
 მიზეზებს არვის არ უხსნის,
 თუმც ერმა და ბერმაც იცის
 რად თამაშობს ცვლებით კურსის.
 ხან დასავლეთს ანდობს იმედს,
 ხან ჩრდილოეთის მზეს ფიცავს,
 ქვეყნის ბედს არად დაგიდევს,

მხოლოდ პირად მიზნებს იცავს.
 არ დაინდო ჩვენი ტომის
 აღარც ძე, აღარც ასული,
 დღემდე არ სჩანს მისგან მტრობის
 და ღალატის დასასრული.
 დროა მოვუწყოთ სამსჯავრო
 თმენის ფიალა ივსება,
 ტირანი მკაცრად დავსაჯოთ
 ოდნავ თუ შეგვრჩა ღირსება.

25. 07. 03

ჰეროიკული განცდის ცდუნებით

*გუძლენი შინაგან საქმეთა
 ორგანოების ღვაწლმოსილ მუშაკს, შესანიშნავ
 მეგობარსა და კოლეგას, პოლიციის თადარიგის
 პოლკოვნიკს გიორგი ივანიშვილს*

ვემსახურეთ რა სახიფათო დარგს
 ჰეროიკული განცდის ცდუნებით,
 გიორგიმ თავი გააცნო ყველას
 უმწიკვლო შრომით, კეთილ ბუნებით.
 გმობს ბოროტებას, ადამიანის
 უკიდურესად მახინჯ თვისებას,
 ხოლო სიკეთეს აიდუალებს,
 რაც კაცს ანიჭებს ნამდვილ ღირსებას.
 ტკბილ მოგონებად დამრჩა, რომ წლობით
 მოღვაწეობდა იგი ჩემს გვერდით,
 ვინც გამუდმებით ინტერესდება
 მოყვასისა და მეგობრის ბედით.
 თანადგომისას გიორგი მუდამ
 მოქმედებს რწმენით მაღალი ღმერთის,

ის ხომ ბიძინას ღვიძლი ბიძაა
 საქვეყნოდ ცნობილ დიდ ქველმოქმედის.
 ჩვენ მართლწესრიგის განმტკიცებისთვის
 ვიბრძოდით კალმით და ზოგჯერ თოფით,
 ხალხის სიმშვიდეს ვიცავდით ფხიზლად
 დღითა და ღამით, გარჯით და ოფლით.
 ინსპექტირებით ვავლენდით ხშირად
 მუქთახორობას თუ დავებს ყოფითს,
 რთულ ჟამს კი ქვეყნის მთლიანობისთვის
 ცხელ წერტილებში ვახშობდით კონფლიქტს.
 მას არაერთგზის, პროფესიულად
 მწვავე პრობლემა გადაუჭრია.
 ბევრი უზნეო დაარწმუნა, რომ
 მათი ალღო და მრწამსი ფუჭია.
 საბედნიეროდ მრავლად ჰყავს ჩვენს ერს
 სასიქადულო მამულიშვილი,
 მემამყება მათ გვერდით მტკიცედ,
 რომ ღვას გიორგი ივანიშვილი.

15. 07. 05

რასაცა გასცემს

*გუძღვნი საუკეთესო მეგობრის
 გიორგი ივანიშვილის ძმიშვილს –
**ბიძინას, ჭეშმარიტ მამულიშვილსა
 და შესანიშნავ პიროვნებას***

ივანიშვილი ბიძინა, ვინაც
 ზღვა სიყვარულით აღავსებს მრავალთ,

ვიორგის – ფრიად ღირსეულ კაცის
 ოჯახურ ფუძის მშვენიერება გახლავთ.
 განსხვავებით ყალბ მოღვაწეთაგან
 ის ჭეშმარიტად ხალხისთვის იღვწის,
 აღზრდილი – ქვეყნის მომხიბლავ კუთხის
 ჭორვილის ნატიფ ცისა და მიწის.
 ვიცი, განიცდის , როცა ცდილობენ
 ქებით შეამკონ თავისი ღვაწლი,
 თუმც კადნიერად ვუღვივებ განცდებს
 და მწირ სტრიქონებს წამკითხველს გაწვდი.
 ქარტყილების, განსაცდელის ჟამს
 მამულს ეწია ნანატრი ბედი,
 როს მოვევლინა უფლის განგებით
 ბიძინას სახით მას ქველმოქმედი.
 აშენებს სკოლებს, თეატრებს, ტაძრებს,
 სიკეთეს თესავს მრავალს, უღვევებს,
 მით განამტკიცებს ქვეყნის კულტურულ
 და მყარ სულიერ ღირებულებებს.
 სწეულს, დაჩაგრულს თუ მიუსაფარს
 დახმარებები უბოძა მრავალთ,
 ბიძინას მსგავსი, მოსილი მადლით
 არ ღირსებია სამშობლოს, ალბათ.
 დაებედა რა მას ქველმოქმედის
 ღვთითბოძებული წმინდა მისია,
 მწამს, მამულისთვის რასაცა გასცემს
 რუსთველისამებრ, ის თავისია.

22. 09. 04

იოსებ გაფრინდაშვილი

ფიზიკის კათედრის პროფესორი. 1975 – 80
წლებში ხელმძღვანეობდა ფიზიკის კათედრას.
მთავრობის მრავალი საპატიო ჯილდოს
მფლობელია.

სამასი რაჭველი

1520 წელში
ზაფხულს, დილა სისხამხე,
თურქებმა იერიში
მიიტანეს ცხინვალზე.
ქართლის მეფე დავითი
კახეთშია სალაშქროდ.
გაუჭირდა მახაბელს
ომის ხანძარს ვერ აქრობს.
ადარ იყო საშველი,
მაჩაბელი დაფიქრდა,
რომ იპოვოს მაშველი
ონისაკენ გაფრინდა.
გამთენიას, ადრიან
ის ერისთავს ეახლა.
ძლიერსა და მადლიანს
დახმარებას ეაჯა.
შეიკრიბა სამასი
ცხენოსანი ნაღები,
გულითადნი, ხალასნი,
სულ მთლად ახალგაზრდები.
იმავე დღეს საღამოს
რისხვის ზარი დარეკეს.

მტერი უკუაქციეს,
 ცხინვალიდან გარეკეს...
 არადეთში გამაგრებულს,
 კვლავ მიუხტნენ ასპიტებს.
 ერთიანად ამოწვიტეს,
 შიდა ქართლი გაწმინდეს.

სამასი ქართველი

თემურ-ლენგ მოკვდა, ჩაძაღლდა.
 დაინგრა მისი ქვეყანა.
 ყარაიუსუფ ბელადმა
 შაუბატკნიანნი შეჰყარა.
 ერთ მუშტად შეჰკრა, მით შექმნა
 სამხედრო მონარქიო:
 "თემურ-ლენგსა ვცვლი, მსოფლიოს
 აწ ჩემი მონა ჰქეიო."
 მის სამფლობელო მოიცავს
 ერანის ადარბადაგანს.
 ავ მხერას ესვრის ქართველთა
 მხარეს, მის საზღვარს, სიგრძეს, განს.
 თბილისს მოვიდა ფაიქი,
 იტყობინება შირვან შაჰ:
 ყარაიუსუფ თავს მესხმის
 ბრძოლას მიპირებს შენსა ყმას.
 ჩვენი ძალები არ გვეოფნის,
 ნუ შეგვატოვებთ მარტოსა,
 დასაბამიდან თავის ყმის
 დაცვა ვალად აქვს პატრონსა.
 დააპურეს და გაუშვეს:
 ამოისუნთქეთ შვეებითო,
 დილით აღრიან გამოვალთ,
 მწუხრის უამს გეახლებითო.

და მეორე დღეს, საღამოს,
 შაჰ იბრეჰიმის გვერდითა
 კონსტანტინ ქართველთა მეფე
 დგას თავის შევარდნებითა.

შირვანელ- შაქელ – ქართველნი
 ჩალაღანს დადგნენ ბანაკად,
 მტკვარგალმა ურიცხვი ჯარი
 იუსუფს უდგას ზვარაკად.
 რიცხვით მრავლობას ქართველნი
 არ თვლიან ძლევის პირობად.
 მთავარი არის სიმტკიცე,
 ყველა ცდილობდეს გმირობას.
 შუაღამისას მომხდურთა
 გადმოვლეს მტკვარი მდინარე,
 მოულოდნელად დაესხნენ
 გონთმოუსვლელებს, მძინარებს.
 შირვანელთ ჯარი ბრძოლასა
 გონსმოსვლისთანვე გაექცა...
 იდაყვი ეღრძო შირვანშაჰს,
 ისეთნაირად დაეცა.
 ვინმე თურქმანი ხელს სტაცებს,
 ყელზე შარფშებმულს მიათრევს.
 ყველაზე უფრო "მაღალ" ტყვეს
 ყარაიუსუფს მიათმევს.
 არათუ მიჰყვნენ შირვანლებს,
 კიდევ ასწრებენ შაქელნი.
 შაგებატკენიანთა ურიცხვ ჯარს
 პირისპირ შერჩნენ ქართველნი.
 სხვა გზა არ იყო, შეირტყეს
 მათ უკვდავების სარტყელი.
 ურიცხვ ჯარს უტყვეს ხმალდახმალ
 ორი ათასი ქართველი.
 ათას შვიდასი ქართველი

დაეცა გულგანგმირული.
 სამასი მეფესთან ერთად
 ტყვედ დარჩა ხელმხარგაკრულნი:
 ყველანი სისხლდადენილნი
 დაჭრილნი , დაჩეხილები,
 დასუსტებულნი და მაინც
 დიდ საქართველოს შვილები.
 გაისმა მკაცრი ბრძანება:
 დაიხოქეთო ხანის წინ!
 არ შეასრულა არავინ,
 არც ავად, არცა ხალისით.
 თვალს ვერა წყვეტდა იუსუფ
 მის წინ მდგომ ქართველთ მეფესა.
 ტანად და თვალად სახიერს,
 ამომავალსა ვით მზესა.
 რამდენს უმზედრა, იმდენად
 გულს შხამი ემატებოდა.
 არც ცოცხლად სურდა გაშვება,
 არც სამკვდროდ ემეტებოდა.

შხამმა და შურმა გაბერა,
 იატაგანი დააძრო
 სტყორცნა და გული გაუპო,
 მით გულისცემა დააცხრო.
 თითქოს ეს იყო ნიშანი
 მისცვივდნენ დანარჩენებსა...
 ხელმხარგაკრულთა ჩამხოცავთ
 უფალი შეაჩვენებსა.
 დიდება ქართველ ვაჟკაცებს,
 ქართველ რაინდებს დიდება.
 იცოცხლებს მათი სახელი,
 არასდროს დაიბინდება.

ორმოცდაათი ქართველი

მეცამეტე საუკუნემ
 თვისი ზარი რომ შემოჰკრა,
 კავკასიას ორივ მხრიდან
 მონღოლების მოსვლა მოჰყვა.
 ყუბანის სათავეებში
 იყო სახელმწიფო ოვსთა.
 სპარსულ მოდგმის ტომი გახლდათ
 მოქურდო და უჩინოთა.
 ჩვენს მეფეებს მათთან ჰქონდათ
 მეგობრობა დიდი ხანი
 “ოვსნი” გვყავდა დედოფლებიც:
 ბორენა, ალდე, ბურდუხანი.
 “ოვსნი” დედაბუდიანად
 მონღოლებმა მთლად “მოსტყვევნეს”.
 მორეკეს და თერგის ზემო
 წელზე მთებში შემოსტენეს.
 გადის დღენი, გადის წლები
 გადის საუკუნენი,
 აღარ აკმაყოფილებთ
 მაჟალო და კუნელი.
 კავკასიონს გადმოსჭრიდნენ,
 ქართლის სოფლებს აშურებდნენ,
 მდიდრებს მოჯამაგრობდნენ,
 ხალხს ქურდობით აწუხებდნენ.
 ბედოვლათი თავადები
 ცოტა მიწას მოუზომდნენ;
 შემორაგვდნენ, ქოხს ჩადგამდნენ,
 ნათესავებს მოუხმობდნენ.
 ქართველებთან ქორწინებას
 სიხარულით ხვდებოდნენ.

ქრისტიანულ რელიგიას
 ტრფობდნენ, ეწაფებოდნენ.
 ქურდობას ვერ ელგოდნენ,
 კვლავაც ეტანებოდნენ.
 განათლებით და კულტურით
 ჰქონდათ ერთობ მცირე დონე,
 კომუნისტებს ზედ მოერგოთ
 “გათიშე და იბატონე”.
 გამოყოფაც განიზრახეს,
 რუსებთანაც შეკრეს ბლოკი.
 წარმოიქმნა, დაკანონდა
 ავტონომიური ოლქი.
 შერეული ოჯახები,
 მეზობლობა, მეგობრობა
 ირღვეოდა, იშლებოდა,
 ფეხს იდგამდა ერთურთ მტრობა.
 რუსი აგულიანებდა
 ოსს ხატავდა თითქოს გმირად:
 თავის საქმეს აკეთებდა,
 აშენებდა როკის გვირაბს.
 ვიგინდარა ჩოჩიევი
 რუსთ იმედად იყო ვინცა,
 გაჰკიოდა: “დასტოვეთო
 ქართველებო ოსთა მიწა!”
 რა ჰქენითო? დასტოვეთო?
 ოსს ვინ მისცა ქართლის მიწა?
 სხვა საქმეზე დაიჭირეს
 ბნელ სარდაფში დიდხანს იწვა.
 რუსის ჯარი ცხინვალში დგას
 მოვლენები რომ მართოსა,
 აცხადებენ “სამხრეთ ოსეთს”
 რესპუბლიკად “დე-ფაქტოსა”.
 ასე მიდის ეს ცხოვრება,
 თხუთმეტამდე წელი გადის

ქართველთ ჯარი დასალაშქრად
 თიყანის მადლობს ადის.
 სიამაყით გადმოხედეს
 სამაჩაბლოს, ქართლის ტყე-ველს
 ჩასაფრებულ აღანებმა
 შემორკალეს, დაატყვევეს:
 ჩვენს მიწაზე რას დაექებთ?
 ეგდეთ სადაც დაიქორეთ!
 სანამ შუბლებს დაგიხვრეტდეთ
 ჩვენს წინაშე დაიხოქეთ!
 გამოცვლილან ქართველები?
 აღარ შეენით ქართველის ჩოხა,
 ორმოცდაათივე მოყმემ
 ოსების წინ დაიხოქა.
 ბახტრიონის გმირთა ძვლები
 იკორთის მიწაში დუმდნენ.
 ქართველების დანოქებით
 საფლავებში გადაბრუნდნენ.

მატიანე ვერ გვაუწყებს
 მსგავს შემთხვევას აქამდე.
 ფრთხილად! ომის ხელოვნება
 თავდაღმა არ დაქანდეს!

ბატონ რობერტ სტურუას

მივუკაკუნე ოთხმოც წელს,
 დრო გარბის როგორც სინათლე.
 ამბებს ვისხენებ ძველისძველს,
 გონება ჯერ კვლავ მიმართლებს.

ვისხენებ კახეთის მეფეს,
 ბატონსა თეიმურაზსა,
 მეფეს, ლომისებრ ვერ მყევფეს,
 თუმც ხმალი ერტყა მურასა.

რუსთველს ეპაექრებოდა,
 შურისგან სული სძვრებოდა,
 მას რომ ვერ შეედრებოდა,
 მეფე-პოეტი სცდებოდა.

სამოც წლის წინათ გამოჩნდა
 იუსტინ-პროფესორიო,
 თითქოს არ იყო სახუნტში
 მისი ტოლი და სწორიო.

აუღერებს "ვეფხვის ტყავია"
 არა ქართული, სპარსული.
 მტკიცება უსუსური აქვს,
 დაუჯერები, არ სრული.

ჩვენ, ჩვენ საუნჯეს ვუფრთხილდეთ,
 ჩვენი ვართათ და ვიძახოთ,
 არვინ იჩემებს "ჩვენია",
 ჩვენი არ არის ვიძახოთ?

მკვლევარს შეხვედრა მოუწყვეს
 ორმოცდარვა წლის ზამთარში.
 ის სტუდენტებმა "შებოჭეს"
 "კოვზი ჩაუგდეს ნაცარში".

ოცდახუთიოდ წლის წინეთ
 ჩვენს ცნობილ თეატრს, რუსთაველს
 მოეველინება რაინდი,

მთლად შეაშფოთებს "მთას და ველს".

რუსთაველის, გინდაც რუსთავეის
სახელის ფუძე ხომ რუა,
გვარი ამ რეჟისორისაც
სათანადოა – სტურუა.

მისი დადგმები ხალხს მოსწონს,
ახლებური აქვს მიდგომა.

ქართველთ გულებში იძალა
მის რეჟისურის სინდრომმა...

რა მოსდის ცნობილ რეჟისორს?
გაუონვა არის თუ ბრუა?

"ვეფხის ტყაოსანს " ქილიკობს
ბატონი რობერტ სტურუა.

მოგმართავ, რატომ დაწიხლე
ჩვენი სახატე ქმნილება?

შენებრ ცნობილმა მოღვაწემ
ეს რატომ, რისთვის ინება?

გაბიაბრუება გინდა
რუსთაველის, მისვე თეატრში?

ვერ ხვდები სოროსელები
გაბამენ ბინძურ პიარში?

იქნებ დავითსაც გადასწვდე,
მისი გაქირდვაც ინებოთ?

"ენას ხომ ძვალი არა აქვს,
რაცა გსურს ათქმევენებო!"

სოროსელების გავლენით
გაგინდა ამბიციო?

"ძროხამ იწველა, იწველა
ჰკრა ფეხი , დააქციო".

უარჰყავ შენი ნათქვამი,
შენ, რეჟისორო , რობერტო!

"ვეფხვის ტყავს " ვერას დააკლებ,
გიჟურ კეტითაც რომ ბერტყო!

არ შეცვლი შენსა ნააზრევს

სოროსელების მესალმეე?
 არც შენი "ცარცის წრე" გვინდა,
 არც შენი "რიჩარდ მესამე."

ბ – ნ ჭიაბერაშვილს

თბილის ქალაქს სამხრეთიდან
 გადმოჰყურებს ქართლის დედა.

მის ხელებში სატევარს და
 ღვინით სავსე ფინჯანს ვხედავთ.

მოყვრად მოსულს უმასპინძლებს,
 ქართულ ღვინით სისხლს გაუთბობს,
 ორგულს მტრულად დაუხვდება,
 სატევარით გულს გაუპობს.

შენ სატევარს ფალოსად თვლი,
 ფიალას კი საშოდაო,
 უხამსო და არაწმინდა
 უტვინო და საცოდავო.

ქართველის დედა შეგვიგინე,
 მტრებს თვალებში შესცივინებ,
 არ გეგონოს ავსულობით
 აისრულებ რასაც ინებ.

ჩემი ახსნა რად გჭირდება,
 მონუმენტი რასაც ნიშნავს.
 დაგავალეს? შეუსრულე?
 მოგექცევა ვაი – ვიშად.

სოროსია შენი ხატი,
 შენი მამა-მარჩენალი.
 დაშრეტილა, მთლად გამქრალა
 შენი ტვინის არსენალი.

ცსკო- ს მეთაურობდი,
 თუმცა იყავ ახალბედა.
 მერის პოსტი მოგიტანა

არჩევნების გაყალბებამ.

ხანჯლისებრი რამ ფალოსი
როგორც ვფიქრობ, შენ გინახავს...

გგონია ეს გარდასახვა
მერის ადგილს შეგინახავს?..

ახლა უკვე სტრასბურგში ხარ,
მანდ ბევრს ნახავ ხანჯლურ ფალოსს,
დედის მადლით მიწა გასკდეს,
ჭიაბერი ჩაიტანოს.

ქართლის დედა თბილისს დასცქერს,
მტერ-მოყვარეს უთვალთვალს.

დაგვიზარდოს ვაჟკაცები,
მანქანამ ვერ დაითვალს.

გიორგი ზარიძე

საქ. შსს თანამშრომელი, დამსახურებული
პენსიონერი, ამჟამად სსსუ დაცვის მუშაკი

როლანდ სინატაშვილს

ლექსებს რომ ვეღარ გაწოდებთ,
მე ნუ დამიწყებთ გმობასა.
ვეღარ ახერხებს გიორგი
კოხტა რითმების წყობასა.

17. 03. 05

მეორე საგუშაგოდან
პირველზე მოველ სტუმრადა,

სად არის დიდი ქართველი (როლანდი)
დაგვიხვდეს მასპინძლურადა

* * *

ვაჟას გახსენება

*იმ ღამეს თვალებ შავველა
ღამე ფშავლებმა დაღახეს.
კვლევოდა ვაჟა-ფშაველა
გულში იკრავდა ბაღახებს*

ბევრი მოსულა ჩარგლიდან,
ვატყობ შორი გზა იარეს.
მჯერა, რომ ყველა სამშობლოს
ბედ-იღბალს გაიზიარებს.

სიყვარულსა და სიხარულს,
მითხარით ქვეყნად სხვა რა სჯობს...
აფშინას, ქურდს და ავაზაკს
გზად გოგოთური დარაჯობს.

აღუდას ომი არ უნდა,
არც მტრის მარჯვენა ალაღებს.
ყველას მკურნალობს მინდია,
ექებს ჯადოსნურ ბაღახებს.

ეს ხომ ალაზას ცრემლია,
ქისტეთს რომ მოდის მდინარედ,
დასტირის ზვიადაურსა,
რომ გააღვიძოს მძინარე.

ჯიხვებზე ისევ ნადირობს
კლდე ჭიუხებში ჯოყოლა,
ღამე კი ბაღლებისათვის
უყვარს ზღაპრების მოყოლა.

შვიდ ვაჯკაცს უხმობს სანათა
განა ეს გასაკვირია?

ცხენს კაზმავს გაფრინდაული
ფშავში აგზავნის კვირიას.

მშვიდად იძინე მგოსანო
გეტყვი და თან ვაღიარებ,
სამშობლოს დარდით დაჭრილო,
ჩვენ მოგიშუშებთ იარებს.

რის დარდიც გაგყვათ იმ ქვეყნად
შენ , აკაკის და ილიას
ვფიცავ, შეიგნებს ქართველი
გაიღოს თავის წველილია.
ზოგი თუ ეშმაკს მიუდგა,
ბევრიც ამ ქვეყნის შვილია!

ვეგრძნობ საქართველო იღვიძებს,
ჭკუაზე მოდის ყველაი.
ხმაღს ღესავს ხიმინკაური,
"ბახტრიონს მიღის ლელაი"

ბერი ლუსუმიც ამდგარა
წინ მიუძღვება მეომრებს,
მისი ხმა ომახიანი
"მთებმაც კი გაიმეორეს!" 08. 07. 04

გურამ კარდანახიშვილი

*სსაუ სტუდენტების დაცვის უფროსი
1993 წლიდან. დაიბადა 1930 წელს
გურჯაანის რ. სოფელ ველისციხეში. 1955
წელს დაამთავრა სასოფლო - სამეურნეო
ინსტიტუტის მექანიზაციის ფაკულტეტი.*

დაიხსომეთ

მე არ მინდა ლექსი ვწერო
დაიხსომეთ ჩემი,
მაგრამ მუზა მოდის თავში
როგორც ზღვაში გემი.

სიტყვას მოსდევს მეორე და
დალაგდება ერთად,
შემდეგ რიტმიც აეწყობა
და გამოვა ლექსად.

ლექსია ჩემი სიმდიდრე
სხვა მე არა მაქვს მეტი.
წაკითხვისას ვისთვის მზეა,
ვისთვის კიდევ რეტი.

უნდა გავეყვით ცხოვრების გზას,
როგორც ბილიქს ვაცი,
თუ გინდა , რომ გამოხვიდე
ბედნიერი კაცი.

გაიხარე შვილებში და
გაახარე სხვებიც,
არასოდეს დაივიწყო

ძველი მეგობრები.

* * *

აზრები მოდის თავისით
და იწერება ხალისით,
ცხოვრება მიდის ხალისით
და უკეთესი ხვალისით.

მინდა, რომ ბევრი დავწერო
სიტყვა საქები დროისა.
ვხედავ რაც ხდება ქვეყნადა
რა მომავალი მოდისა.

ხედავთ! რეკავენ ზარები,
ზარები სიონისაო,
ეს ნიშანია დარების
და კარგი მომავლისაო.

მაშ გაიღვიძე ქართველო,
შენც შენი უთხარ სათქმელი,
ბევრი გვექნება ოჯახში
დაუზარელი საქმენი.

ბარაქიანი იქნება
შემოდგომაზე ყანები.
მჯერა მოსავალს მოვიწევთ
მშრომელ კაცს ვენაცვალები.

შორს სამშობლოდან

ქვეყნად ბევრი რამა ხდება
 ბევრი ხალხი იბადება,
 ბოლოს ყველა კაცი კედება
 მხოლოდ სახელი დარჩება.

ამ ქვეყნიდან ყველა წავა
 მხოლოდ სახელი დარჩება.
 ზოგს საფლავი ეღირსება,
 ზოგს ისიც კი არ ექნება.

* * *

ჩემს გულში სძინავს შენს ტკბილ სიყვარულს
 და ვცდილობ იგი ჩუმიად ვატარო,
 ვეცდები იგი სულ ჩემში იყოს
 ცივი ნიავი არ მივაკარო.

დარიგება

ფრინველი ბევრია ქვეყნად
 მეტად ჭრელი და ლამაზი.
 მომდერალ მოჭიკჭიკე ან
 მოღუღუნე და ფრთამაღი.

მათ შორის ერთია ჩემი
 მიჩვეული ვარ მასთან.
 მე მას ბევრს მივეფერები
 რომ არ გაფრინდეს სხვასთან.

სიზმარი

მე ჩემს სათაყვანოს, ჩემს საქართველოს
 მუდამ ამაყსა ვხედავ,
 ღმერთო დაიფარე, მუდამ გაახარე
 წმინდაო მარიამ, ღვთისმშობელო დედავ.

თეთრო გიორგი და ალავერდო
 თქვენ ქედუხრელად გხედავთ,
 იდიდოს მარად ქართულმა მიწამ
 სხვას რას ვინატრებ ნეტავ.

კეთილი სიზმარი სიკეთით აცხადდეს
 ამას ვისურვებ, ქვეყანა დაწყნარდეს.
 სანთელს ავანთებ დიდებულ ტაძარში
 ბარაქა შევიდეს ბეღელში, მარანში.

****ე***ე*****იყო ...*

რამდენი იყო პაემანები...
 და გოგონები ღამაზმანები,
 კისკისიც იყო, ბევრი სიცილიც,
 არც მე ვნანობდი და არც ისინი.

დასვენების შემდეგ

ზღვის ტალღები გააპო
 გემმა ნელა ზღაზვნით.
 მიდის ის დატვირთული
 გარკვეული ხაზით.

სარკესავით ტაღღები
ირეკლავდა სხივებს,
თითქოს წყალში აბნევედა
შავ გიშერა მძივებს.

გემის ბანზე მგზავრები
მზის სხივს ეფიცებოდნენ,
გარუჯული ბავშვები
მშობლებს ემალებოდნენ.

მაღე გემი გეზს აიღებს
ჩრდილოეთით წავა,
იქ მზე აღარ დააცხუნებს
და მოწყენით ჩავა.

ჩრდილოეთის მცხოვრებთ
დიდხანს ემასსოვრებათ,
სამსრეთული მზის გული,
აქაური ცხოვრება.

გაელვება

სულ პატარა სიხარულმა
გამიტაცა უცებ.
გაზაფხულის სიზმარს ვხედავ
ვეფერები ბუჩქებს.

ვხედავ როგორ ერთდებიან
ცაში მთები, ბარში ზღვები,
ცივმა ქარმა დაბერა და
აირია ჩანგის ხმები.

ნამარ თბილისს

ქვეყნად დამდგარა გაზაფხული და
ვაზის ტოტიც კი ტირის.
რა მოგივიდა ჩემო თბილისო
რატომ დრო არ გაქვს ღხინის?

ბევრჯერ ყოფილხარ ალბათ ამგვარად,
ბევრი უნახავს მტკვარს, ნარიყალას,
მაგრამ იმედით, ხალხთა ერთობით
აღზევებულა კვლავ ნატვრისთვალი.

შემოდგომა

ყურძენს დაედო მთლად ჟანგის ფერი,
კაკალი ლენჯოდან თავისით ცვივა,
ჭირნახულს ინახავს გლეხი,
შეხეთ დღედადღე როგორა ცივა.

* * *

მთაწმინდიდან მონაბერი ნიავი
შუბლს აგრილებს, მერე გულსა,
თუ ცოტასაც გაჩერდები
დაგიაძეებს დიდად სულსა.

გაგახსენებს პოეტებს და
განსვენებულ ხალხთა გულსა,
წმინდა მთაზე წმინდა ხალხი
დაუკრძალავს სიყვარულსა.

ბუჩქის ძირას ამოსულო ია,
 რით გინდა გამახარო?
 თუ გაზაფხულს მოასწავებ
 ასე ჩუმად რად ხარო?

მითხარ წელს რით გამახარებ
 რა გვექნება კარგი?
 როგორ ურჩევ ჩემს ქვეყანას
 გაიქარწყლოს დარდი?

ცაში ბუღბული გალობს.
 ხეზე ზის ერთი ჩიორა.
 ყველა უმღერის გაზაფხულს,
 ის კი ბედიღბალს ჩიოდა.

მე თქვენთან ერთად ვიქნები
 და დაიხსომეთ ოღონდის,
 თუ რამე დამრჩა სათქმელი
 თქვენ მიიტანეთ ბოლომდის.

მე ყველას ერთად ვუთხარი
 ეს ჩემი სიტყვა მართალი,
 არ დაივიწყოთ მუდამუამს
 ხნულში ჩათესეთ მარცვალი.

და როცა აღარ ვიქნები
 დაბეჯითებით ვიცი,
 გულში ჩაიკრავ ჯავრსა და ...
 მოიწყენს ერთი ჩიტი.

დედას

სადაც გინდა წავიდე
მუდამ მენატრები,
საყვარელო დედიკო
ჩემო კარგო დედი.

დედა მე შენს სახელს
არ შევარცხვენ არსად
შენით ვიამაყებ
ვფიცავ შენს თეთრ საფარს.

შვილებს

მე ჩავუნერგავ შვილებს ახსოვდეთ
მათი სამშობლო იქ არის , სადაც
არ იფიწყებენ არც ერთ წინაპარს
და პატივს სცემენ დედას და მამას.

ღარიგება

სანამ თმა თეთრად შეგევერცხლება
და თვალსი სიბერეს იგრძნობ,
გულს მაინც სურვილი სწადიან
ეცადე აუსრულო – ვინძლო.

ამალია კუპრავიშვილი

*დაამთავრა უნივერსიტეტის აგრონომიული
ფაკულტეტი მცენარეთა დაცვის სპეციალობით,
შემდგომ კი ასპირანტურა. ამჟამად გენეტიკისა
და სელექციის დეპარტამენტის თანამშრომელია.*

ნატვრა

ღამით ნელი სიო დუდუნებს
და მღერის გული ლხენით.
ელვად გაანათებს უკუნეთს
თვალების შუქი შენი.

ქვებზე დააკვესებს ნაპერწკლებს
თეთრი, საქორწილო რაში,
ნატვრა, რომელიც არ მასვენებს
იქნებ შემისრულდეს მაშინ...

სურათი

თუმცა განიძარცვნენ ხენი
სიცოცხლეს ძალუმად გრძნობენ,
რისთვის დათარეშობს ქარი
სად მიაფრიალებს ფოთლებს?

ნეტავ სად მიუჩენს ბინას,
სადაურს მიმაღავეს სად....
დარდობენ შიშველი ხენი
სცივათ და ემდურიან ქარს....

ღამე

გაზაფხულის ვარსკვლავებით მოჭედილი ღამე,
ნელი სიო ნაზად არხევს მწვანე ყანას,
სიჩუმეში მორაკრაკე საღამური

მომავონებს დედისეულ იაენანას.

მწყემსი ბიჭის მოხატულო სალამურო
იღულუნე, ირაკრაკე მადლიანად,
უგალობე ღამაზ ღამეს, მთვარის ციაგს
და მზეს შეხვდი განთიადზე – აღრიანად.

ტირიფი

ო, როგორ მინდა სულ ერთი წამით,
სულ ერთი წამით გიხილო ღაღად,
მზეს შეჰხაროდე და ბედნიერი
ტოტებგაშლილი იღვწოდე მადლა.

გაწუხებს რაღაც, ტირი, არ ტყდები,
და შენს გულსა ღრღნის ჭია უხილო,
მითხარ სათქმელი, ნუთუ ვერ ხვდები?
მითხარი, შევძლებ – არ გაგამხილო!

მე მდიდარი ვარ

მზის ნათელს ნურვინ შემეცილება,
ერთად მოვსალტე ციაგი სხივთა
და დღენიადგ ვაბნევ იებად,
მე მდიდარი ვარ მიწით და მზითა.

მე ამაყი ვარ, არ დავთმობ რადგან
ერთ ციდა მიწას, ცრემლით განბანილს,
მატიანე ვარ, რომ არც ერთ მათგანს
არ დაგავიწყეთ ენა, ანბანი.

მე ერთგული ვარ, სტუმართმოყვარე,
ვიცი დანდობა, ვიცი გატანა,
რომ ჭირთა შენთა ვიყავ მოზარე,
მუდამ შემეძლო მისი ატანა.

რა მუხთალია წუთისოფელი,

ქორწილი ხშირად ცრემლად მქცევია,
ერთ ხელში ხმალი, ერთშიც ფიალა
ღვინო წვეთიც არ დამიქცევია.

ძნელბედობის ჟამს ვიყავ გოდოლი,
ომის კირთები ზურგზედ მეკიდა,
ამირანივით ვიყავ ობოლი,
მტერი სისხლს წოვდა ჩემი მკერდიდან.

ჩეხავდნენ ვენახს, ღვინო ღვთის ნებით
ღუღდა, ქვევრიდან გადმოდიოდა,
ცელავდნენ ქართველს, ისევ ღვთის რწმენით
მწვანე ბალახად ამოდიოდა.

კვლავ ცოცხლდებოდა ვით ჩვილი ნაზი
თუმც იარები მაინც სტკიოდა,
დაგრეხილიყო სიმწრისგან ვაზი
და მწუხარების ცრემლი სდიოდა.

ვეენკავდი სტრიქონთ "ვეფხისტყაოსნის"
როგორც მზისგულზე ჩიტი მზეწვია,
შანთმა დამდალა, ხარკმა დამდალა,
მაგრამ ერთიც არ დამიკვნესია.

ჭირი და ღხინი მაქვს საზიარო,
ქართული ცის და ქართული მიწის.
დაე, გახსოვდეს ზეცავ მზიანო
სიტყვები ჩვენი გამირული ფიცის.

რომ არ მოკვდება ქართველი არა...
ტანჯვის, ვაების გადამლახველი,
საუკუნეებს გაჰყვება მარად
გმირი ქართველი კაცის სახელი!

უშენოდ

უშენოდ - სიცოცხლე ამაოა,
 უშენოდ - წამლეკეს ფიქრებმა,
 უშენოდ - სიხარული აღარ მოვა,
 უშენოდ - სინანული იქნება.
 უშენოდ - დიდილო ატირდება,
 უშენოდ - მოიწყენენ ტიტები,
 უშენოდ - ზაფხულშიც აცივდება
 უშენოდ - დარდიანი ვიქნები.
 უშენოდ - ქარი მიქრობს ნანატრ სანთელს,
 უშენოდ - დამიდგება ზამთარი,
 უშენოდ - გაზაფხულს მოვინატრებ,
 უშენოდ - არაფერი არ არის.
 უშენოდ - წვიმას ისევ გავებუტე,
 უშენოდ - მივეტმასნე მზის სხივებს,
 უშენოდ - მარტობას ჩავეხუტე
 უშენოდ - ამ დამით იწვიმებს.
 უშენოდ - გული გამიცვივდა,
 უშენოდ - რა იქნება არ ვიცი,
 უშენოდ - სიცოცხლეს აღარ მინდა
 თუ მოხვალ - ჯერ კიდევ დაგიცდი.

კვლავ შენთან

მოხვალ და სიცოცხლე მიხარია,
 გულში გაზაფხული იალებს,
 ნუთუ ეს ტკბილი სიზმარია?
 თვალზე ბროლის ცრემლი ციალებს.
 სულში აენთება სუსტი ალი.
 ფიქრებს მოედება ხანძარი,
 ნუთუ სიყვარული დაიბადა,

იქნებ სიყვარული არც არის?

წახვალ და ნისლეები აიშლება,
წვიმა ერთიანად მასველებს,
ფიქრთა გორგალი გაიშლება
ბორბოტი ეჭვი არ მასვენებს.

ღამე ფიქრებს წიგნად ამიკინძავს
და დილით სასთუმალთან გადმიშლის,
ეს ხომ სიყვარულის ზღაპარია?
მის კითხვას ვერავინ დამიშლის.

სულში გაღვივდება ისევ ალი,
შემბოჭავს გიჟმაჟი ფიქრები.
დიდი სიყვარულის ნაპერწკალი
აენტო, კვლავ შენთან ვიქნები!

სად ხართ დედებო?

დედა სიკეთე, დედა ოცნება
სიხარული და ანკარა წყარო,
დედა ტკივილი და მონატრება,
სად ხართ დედებო, ქართველნო ქაღნო?

გასაჭირის უამს ბურჯად იდექით,
სამშობლოს თქვენი მუდამ სჯეროდა,
სისხლის წვიმებში გაგზავნილ ვაჟებს
კვლავ დედის თბილი გული ელოდათ.

შინ დაბუდებულ შურსა და მტრობას
ვერ ეყოფოდა როცა ადგილი,
სატყვარიდან ავარდნილ ხანძარს
უმაღ აქრობდა ქალის მანდილი.

რა იყო შანთი და სისხლის დაღვრა,
რა იყო ხარკი, რა იყო ძღვენი ,
გადაუვლიდა მეორე წარღვნად
ქვეყანას თქვენგან დაღვრილი ცრემლი.

ენის სიწმინდე, ერის სიმტკიცე

ეს თქვენ გევაღათ, ქალნო ქართველნო,
სულმნათი შოთას " ვეფხისტყაოსნით"
მრავალჯერ ცრემლით დამენათევნო.

ერის სიმტკიცეს შვილთა სიმრავლით
ბურჯად ეღეკით ვით იმედები,
იმ საარაკო გმირობის მომსწრე
არაგველებს გმირი დედები.

სუსხში აკვნებთან ბუხარი ენთო,
დაღუღუნებდით: " ნანას ", " მზეშინას ",
ლეკის ქალობას პატარა ქეთო
ამ იავნანამ გადაარჩინა.

ნაწნავი მიწას კოცნიდა ქარში
დამამშვენებლნო ყველა ამაღის,
ფერეიდნელი გოგონას თვალში
დღესაც კიფობს შუქი თამარის.

დენტის კვამლში რომ ეღავდა ყურე
ყუმბარის ბათქით გულდასერილი,
გულში ხიშტგაყრილ მეომრის უბეს
შემოენახა დედის წერილი.

გაუხეშებდათ მეომრის ფორმა,
მხარს უმშვენებდით ვაჟკაცთო გოლიათო,
ეს გაზაფხულიც უთქვენოდ მოვა
სად ხართ თინიკო, ირკა, ზოია?!...

ბაღში აყვავდა წითლად ვარდები,
ღვინობისთვეში ქორწილი გელით,
მკერდზე დაბნეულ დაღანა ვარდებს
სისხლის ლაქები ატყვია თქვენი.

ჩუმაღ დუღენებს ნაზი ბუღბული
შინმოუსვლეღის სიმღერას მღერის.
ვფიცავ თქვენს ხსოვნას, თქვენს ნათელ თვალებს,
ღიმღს, შეყინულს ლამაზ ბაგეზე,

დღდათა მიერ გაკვალულ გზაზე,
ია-ვარდებით მოფენილ გზაზე
ვიაროთ მხნედ და არსად დავეცუთ

ვიართ ლაღად, არსად დავეცეთ
და თუ დავეციოთ, თუ წავიქეციოთ
ყველამ გაიგოს, გმირად დავეცეთ!....

ღმერთო, დამილოცე მამული

ჩემს მიწას დავუხოქებ, ვემთხვევი,
წინაპართ ნაკვალევს გავყვები,
ნაზად მოშრიალე ვერხვების
ჩურჩულს ხმამაღლა ავყვები.
ყვავილთა სურნელებით დავითვრები,
ველზე მოფენილა ენძელა,
აქედან წასვლა არ იქნების,
ფეხის დაკარებაც მეძნელა.
მიწიდან ამოხეთქილ იის ამბავს,
ქარი მდელი-მდელი წაიდებს,
მაღე გაზაფხულის გრძნულ ზღაპარს
მთელი საქართველო გაიგებს.
სიო სიყვარულის ამბავს იწყებს,
ყაყაჩო წითლდება სირცხვილით,
თავი დაუხრია თავთუხს იქვე,
ირხევა და კვდება სიცილით.
პატარა, თავნება ნაკადული,
ხევში გაპარვია მდინარეს,
დედას ენატრება დაკარგული,
ბუტბუტებს, მუდამ ცრემლმდინარე.
ცამ რუხი თავშალი მოიხურა,
წვიმა ჩამოუშვა სვეტებად.
ღმერთო, დამილოცე მამული
მიწა, კურთხეული ედემად!

ზურაბ კუტიბაშვილი

*ფილოლოგიის მეცნ. დოქტორი, დაამთავრა
თელავის სახელმწიფო უნივერსიტეტი.*

პირველი

*დექსი 1969 წელს დაიბეჭდა თელავის რაიონულ
გაზეთში, აქტიურად თანამშრომლობს პერიოდულ
პრესასთან. 2002 წლიდან სსსსუ პედაგოგია.*

პირველი თოვლი

სიფრიფდაფენით დღეს მოთოვს, ვიცი,
ჩანს, რომ დაათოვს ამ ზამთარს ყოველს,
ნუთუ გაგუძლებ ამ სითეთრეში
შენთან თვალებით უსიტყვო დუელს!
ნეტავი ამ დღეს ვერ მოიცლიდეს
სევდა, უღმობლად შეუწყნარები,
გთხოვ, მაპატიო, თუ საკუთარი
თავიდან დღეს მე გავიპარები!
(ეს დღეა ჩემთვის! ეს დღეა შენთვის!
არ დამიხურავს სახლის კარები).
ზღვის ლურჯი ტალღა ნუთუ შემაკრთობს:
კვლავ მომასურვებს დარდის ფიალას!
სადაც ფრთოსანმა გუმანით იგრძნო
და ჩემს საშველად გადმოფრთხიალდა.
სიფრიფდაფენით დღეს მოთოვს, ვიცი,
ვიცი, დაათოვს მწვერვალებს ყოველს;
ნუთუ გაგუძლებ ამ სიციფრეში
შენთან თვალებით უსიტყვო დუელს!

ამ გაზაფხულზე

ისევ ამბოხი, ისევ შფოთი
 ამ გაზაფხულზე!
 ყვავილთ ბრიალში
 აშუქება შენი ხატების!
 გაიღიმილე!!
 შენს ჩქერ თმებში დავიკარგები,
 ვერ მიპოვნიან სახლიკაცებიც!
 ნეტავი ღმერთმა დააგუბოს
 ზღვა შენს თვალებში
 მსოლოდ მე ვიყო მის ტალღებში
 ეული ანძით!
 და თუ ჩემს ბადეს ოქროსფერი
 ამოჰყვა თევზი ,
 არ მსურს მე ნატვრა,
 მე იმ ბადეს იმ წამსვე დავცლი.
 მე ჩემს სიმდიდრეს
 მომანიჭებს შენი ხატება , -
 შენი ღიმილის ჩქერალებად
 დააღმასება;
 თუ საძებარი შენით გავხდი
 ამ გაზაფხულზე,
 ვერღა მიპოვონ იმ ტალღებში
 სახლიკაცებმაც!

ჩემო ცა – მიწავ . . .

. . . და გადიბერტყა ზამთრის ზეწრებიც,
 კვირტები დასხდნენ როგორც ბავშვები,
 თუ მინდურად ხანძარს არ შეეუშინდი,

ნუ შემაშფოთებთ კითხვით: "რას შერები?!"

მოვძებნი ჩემი ფეხის ნაკვალევს,
შარშან თოვლმა რომ მშვიდად დაფარა,
ესეც მწვერვალთა თეთრი ნაპირი! –
მთვარის ნაშუქზე ცა რომ დაბარა!

მიწავ, - დედაო, ჩემს სულში რომ ხარ
დაჯიქნებული ქართულ ლიბოთი,
ახლა რომ მკერდი დამიხსნას ვინმემ,
შავ – შავ ბელტებად დამეშლებოდი!

რამ დაგვავიწყოს ჩვენ გაზაფხული,
სიმღერა, - ტრფობის შემომხვეწელი,
რა განძს და ფერებს ცა მიითვალავს!
რა მდიდარ მზითვით წავა ეს წელიც!

მე ამ ბილიკებს შემოვყევ ბავშვი,
ახლაც ვერ ვივლი, ალბათ, სხვა გზებით,
ჩემო ცა – მიწავ, ყვავილო წმინდა,
ჩვენ ერთ სვე – ბელით დავიდაგებით!

სასაფლაო

სასაფლაოდან მტირალი ქარი
ქორწილის ამბებს კრძალვით მომითხრობს:
სად დარჩა დეღვა, განცდა და ... ზარი!
და ბედისწერა ვის როდის უხმობს!

შეჩერებული წუთისოფელი!!! –
უამურ ურჟოლას აქ გულს რომ ატანს,
თითქოს მხატვარი დახრილ მოლბერტზე

მწუხარ ფერებით საღამოს ხატავს!

დარდი და ფიქრი, როგორც ნიავი,
მოაქვს ნაცნობი ანგელოზის ფრთებს,
ვის სად ჰქონია დასასრული და
ვის სახელს უკვე ხსოვნაში ვეძებთ!

გულო, მოკლულ ათასჯერ წყენით,
ნუ დაიღლები დარდს და ლხენაში,
აქაც და იქაც სიცოცხლის მნათობს
ჰპოვებდე მუდამ შენც სიმღერაში!

რაც იწვის

გაზაფხულს კალამი გავარდა ხელიდან,
წითელი წინწკლები დაესხურა ველს,
მალე ქედს იქით ფერდობებს ტყეები
კრაველის სიმწვანით დაენუსხავენ!

სადაა სიმშვიდე!! ჯიუტად ისევე
მე დღესაც ავდივარ ამ ყოფის სცენაზე,
უღირიყოროდ დღეები მიდიან
და არვინ არ ფიქრობს აბნეულ სცენარზე!

არქივის სიხუმით დუმს გამოქვაბული,
ვიდაც აქ აგზანის ჟამგასულ ბარათებს;
სამშობლოვ! ქართველებს აუნთე გულები,
ვიცი, რომ რაც იწვის, უთუოდ ანათებს!

მარტი

მარტი უეცრად გათხოვდა,
 რძლობს აღვანსა და ლიქოკს;
 ვაშლის ეს თეთრი პერანგი
 ჩემგან ჩაცმას თუ ითხოვს!

მისწი-მოსწია მინდვრები
 ღელემ ტალღების მორევით,
 ცა აკრეფილა გვირისტად
 კამკამ და თავმომწონებით!

მტკვარი ტივებმა გააპო,
 ხარს სწადის ხართან რქენაი;
 ნეტავი ახლა ფიროსმანს
 ფუნჯს მიაწვდიდეს ზენაი!

სადა ხარ , სად დამეკარგე,
 ქალო, დარდების სადარო,
 ოცნება განძად მიგზავნე,
 სულში რომ დავიდადარო!

ზეფირის ზეწარს იფერებს
 ყანა , ტალღ - მოიერიშე ,
 მარტის თმა-ტევრი იშლება
 ჭკლად: ხახმატს და ენისელს,
 (აქ ზეიმია ღამაზთა,
 უგულოს არვინ შეგიშვებს!)

შენს ფიქრში გადავერიე

ქარს, წვიმას, ნისლებს ირაოდ,
კიდევ ვისმენდე სიმღერას:
"მოსვეის ქალო თინაო!"

ათასჯერ გულმა დარეკა,
დავრჩი ოცნებით ეული,
მე თუ მიშველის ფრესკები,
ყინწვისში გამორჩეული!

ნანატრო, სამძივარ-ქალო,
მარტში ქორწილის ჯერია,
თუ მოხვალ, ჩვენიმც ჯვრისწერა
განგებას დაუწერია!

... და მეტი არავინ მრჩებოდა

ტოტმა იჭახჭახა ცისკრის პირზე,
მთიდან ხოხბის მართვე მოფრინდა,
იმწამსვე სული სიოდ მექცა,
იმწამსვე სუნთქვა მომერინდა.
საბეჭდე ბალიშზე დაესვენა რა,
მზის სხივმა წამწამი ამინთო,
ვეღარც ჰო გითხარ, ვეღარც – არა,
ვეღარც შემოგხედე ამიტომ!
ცრემლები კვირტებად გადამექცა,
ვტიროდი, რად მეტირებოდა!?
შენ წასვლას, გაფრენას ლამობდი
და მეტი არავინ მრჩებოდა.

ო, გვევდრებით!

თბილისს,
 მეტეხთან გათხრები მიდის,
 ამოაქვთ თურმე
 ჯაჭვი და თორი,
 განძია თურმე
 შემონახული,
 სადაც კი ცხენებს
 დაურტყამთ ტორი!
 სულ გადმოთხარეს
 ძველი ნანგრევი,
 მიწა დაბურღეს
 მტკავლობით, მისხლით,
 ო, გვევდრებით,
 ეგებ მიპოვოთ
 აბო თბილელის
 დაღვრილი სისხლი!

იესოს ღიმილს

სადამო ისე წყნარია, თითქოს
 უნაზეს ქალის მიჭირავს მაჯა!
 მშვიდი მურყანი მთვარის სხივებთან
 ფერად ფოთლების ათასებს ხარჯავს!
 მომენატროდა შენი ხმის სითბო,
 გამხდიდი მზერით სააკუნარედა;
 ზარი გულის ფიქრს ხეებს მოსდებდა,
 სამრეკლოს თავზე როცა დარეკდა.
 შენი ბაგენი მეტყოდნენ უარს,
 გული ქარებით ვერ იურვოდა,
 იესოს ღიმილს ველოდი ბადში,

მე იქ მელოდა თურმე იუდა!
 ბაღია წყნარი, გზებია მშვიდი,
 მომზადებული სანოემბრედა;
 ოჰ, რაღა ამ დროს! ეს ნალხინევი
 მთვარე საიდან გამოეფეთა!
 მტირალ ბარდივით ვეჩვევი ბაღებს,
 რეკს გულში წყნარი მოგონებანი,
 ამ ბებერ ხეებს ყვითელ ფოთლების
 კვლავ ეხარჯებათ ასიგნებანი!
 საღამო ისე წყნარია, თითქოს
 ვეხები ქალის უსუსტეს მაჯას,
 დე, იყოს მსხვერპლად ჩემი შენდამი,
 გულის გზნებანი რაც დამიხარჯავს!

საქართველო შენია

გაგვაგებინეთ ბოლოს და ბოლოს ვინ
 უნდა ცხოვრობდეს საქართველოში და
 ვისი მიწა-წყალია ეს ქვეყანა, ვისია
 საქართველო?"
 (ზოგიერთი გაზეთის ფურცლებიდან.)

რად დაგვჭირდა ჩვენ ეს კითხვა:
 " საქართველო ვისია?! " –
 იქნებ ჩემი დისა არის,
 იქნებ ჩემი ძმისია?!
 ტომით უცხო რას კითხულობს,
 თუ ეს მიწა ვისია!
 მამულ – დედულს კითხვა უნდა,
 თუ ის მიწევი ვისია!
 იქნებ პაპაჩემისაა,
 იქნებ ჩემი ძმისია,
 ვახტანგის და ფარნავაზის,

საბა, დავითისია,
 ცოტნე ანდა თევდორეს და
 შოთა, თამარისია!
 მათ თვითეულს ამ მამულში
 ღვაწლი დაუთესია,
 უმამულოდ დარჩენილი
 ერი რის მაქნისია!
 ღმერთო, ვგონებ, რომ ეს კითხვა,
 კითხვაა თუ გესლია,
 არ გესმენია თვით, როცა კი
 მტერი მრავლად გვესია,
 თუმც მრავალგზის უბედკრულეს
 ერს მათგან უკვნესია!
 ვინ კითხულობს უცხო სხვისას! -
 სადაური წესია!
 ხუმრობაა უკბილო თუ
 სამტროდ ჩამოგეთესია,
 სხვის კერაში ვიყურებით, -
 სადაური წესია!
 თუ იციან, რომ ერს მიწა
 სისხლით გადურჩენია,
 ღვთიმშობელის კალთა ჰფარავს,
 მისი მადლი ჰფენია!
 თვითონ უფაღს ეს მამული
 ჩვენთვის განუჩენია
 და გახსოვდეს, ქართველის მკვიდრო
 საქართველო შენია!

თემურ ნაყოფია

დაიბადა 1966 წელს ქ. სიხუმში. დაამთავრა სტუ – ს არქიტექტურის ფაკულტეტი. მუშაობდა საპროექტო ინსტიტუტ საქსოფლმშენსაპროექტში არქიტექტორად. 1998 წლიდან სსსსუ თანამშრომელია.

ჩემი სურვილი

ლაღად ვიფრენდი უღრუბლო ცაში,
სად ვიქნებოდი გამრჯე მშრომელი,
არ გამოვცდიდი მე ღალატს გზაში
და გავხდებოდი მიუწვდომელი...

მსურდა მეფრინა დიდ სიმაღლეზე
და განმეცადა მთის იდილია,
მაგრამ სიცოცხლის მთელ მონაკვეთზე
მუდამ მახსოვდა დიდი ილია!

ღმერთო, იხსენი შენ ჩემი ერი!
ვიყოთ ქართველნი შეუღრეკელნი
და შინაური არ გვყავდეს მტერი,
მაშინ ვიქნებით ჩვენ უძლეველნი!

ჩემი სამშობლოს მოსახლეობას

მინდა ვუსურვო მე სიყვარული,
 რაც ჩვენ მოგეიტანს კეთილდღეობას
 და გაბრწყინდება მიწა ქართული!

I. 2001

აფხაზეთო, ჩემო გულისტკივილო!

ჰე, მამულო! გრძნობა შენი მოვლისა
 მარად ყველა ჩვანთაგანის ვალია.

გალაკტიონი

აფხაზეთო, ჩემო მიწავ, ობოლო!
 შენ დაგიკარგეს ის დიდება ძველი,
 დიდი დარდი მე რას გადავაყოლო?
 დაღვრილი სისხლი იქ დღემდეა სველი...
 თავის მამულს ვინც სიცოცხლე შესწირა,
 სამარადისო დიდება იმ გმირებს!
 მათი რწმენა კი მტერმა ვერ განგმირა,
 მუდამ გვახსოვდეს ისინი ქართველებს!
 ისტორიას გვიმახინჯებს მავანი,
 სახეზეა დიდი პროვოკაცია
 და ახდა მტრის საოცნებო მიზანი:
 აფხაზეთა სრული ასიმილაცია!
 ისტორიულად გახლავართ აფხაზი,
 სოხუმში დაბადებული—გაზრდილი,
 გადამთიელს რომ დღეს ჰქვია აფხაზი,
 სისხლშია მისი ხელები გასვრილი!
 აფხაზეთო, ჩემო გულისტკივილო!
 ის მარადმწვანე მომენატრა მთები...
 მშობლიურო კერავ—სულის ძახილო,
 მე როდის ვნახო ძველი საფლავები?!
 წალკოტი ხარ, მხარევე შავიზღვისპირო!
 ის მოკაზმული გიხდებოდა გემი,

ვით მარგალიტი—შენი სანაპირო,
ეს ნეტარება მომენატრა ჩემი...

მე მეხილოს საქმე საშვილიშვილო:
ძლიერ ერთმუშტად შეკრულიყოს ერი!
აფხაზეთო—საქართველოს ტკივილო,
იქ ან მე ვიცხოვრებ ან მომკლავს მტერი!

XI / 2000

მრწამსი

მე სიყვარულის მონა დავრჩები
და ვერ დამჯაბნის ბოროტი ძალა!
სათნოებასთან ახლოს დავდგები
და მანკიერი ვერ გადამძალავს!
დაუშრეტელი მე შემართებით
ერთგულ სიყვარულს ვატარებ გულში...
როცა სამშობლოს წინსვლით დავტკბები,
მაშინ ზეიმი მექნება სულში!
მე სიყვარულის გრძნობას აყვებები,
ვეალერსები სიკეთეს ქვეყნად,
სანდომიან კაცს გვერდით გაყვებები
და ვიმოქმედებთ მუდამ ჩვენ ერთად...
მე გაზაფხულზე მიწას დავბარავ,
სადაც დავეთესავ სიკეთის მარცვლებს...
ვალის მოვლენას სწრაფად დავფარავ
და დაუფლოცავ გზებს შთამომავლებს!
სიახლოვეს დარდს არ გავიკარებ
და იმედი მას შეცვლის ნათელი...
თუნდაც მიჭირდეს, მე განვაცხადებ:
მშვენიერია წუთისოფელი!

VI / 2001

ამუამად

საქართველოს უღვას უამი
 სახელმწიფოს გადარჩენის...
 გადავლახოთ ჭირ-ვარამი,
 დრო მოვიდა ქვეყნის რჩენის!
 საკუთარ ხალხს როცა უჭირს,
 განცხრომაში კაცი სცოდავს!
 უღირსი გზით გამდიდრებულს
 ზნე არა აქვს იმ საცოდავს...
 საქართველოს როცა უჭირს,
 ვერ ვიქნები ბედნიერი...
 ქვეყნის ერთგულ სამსახურში
 გაისარჯოს ჩვენი ერი!

06.05.01.

მეგობარს

ედღვნება კახა ლომიას

იმ მეგობარს გაუმარჯოს,
 ვინც აგაცდენს დაბრკოლებებს გზაში
 ან მათ დასაძლევად ვინც შენ
 ერთგულად ამოგიდგება მხარში!
 ცბიერ აღამიანებს ერიდე – მათი განზრახვა
 მტრულია,
 აკარგიანი რაინდი მოქმედებაში ვაჟკაცურია!

მეგობარი დაგარიგებს და გაგიმხელს
 შენს შეცდომებს პირში,
 ფარისეველს წარმოადგენს ის, ვინც გვერდით
 გახლავს მხოლოდ ღხინში...

უანგარო მეგობარი – ვით ჯანსაღი, უღალატო
გუღია...
მას ჭეშმარიტად გაუფრთხილდი – იგი შენი
სიყვარულია!

VIII / 2000

სარ-ვაზობა

ძმაო, ძმითა სარ ძლიერი.
ხალხური

ვაზის ნორჩი ნერგი დავრგე ბარაქიან მიწაზე,
ვით უძღური ბავშვი ჩანდა და მივაბი თლილ
სარზე,
ჩემ ვაზს ძირი მოვუთოსნე, არ მოვაკლე აღერსი,
შემდეგ მოვრწყე და ვუმღერე – მე მაქვს ჩვევა
ასეთი...

ნორჩი ვაზი სარს ეჭირა ძლიერად და ერთგულად,
სარმა ვაზი არ დატოვა ზრდის პროცესში

ეულად...

ავდარში და ქარიშხალში ვაზი იყო დაცული,
პირველივე მოსავალი მან მოისხა ზღაპრული!

დრო გავიდა – ვაზი იდგა მშვენიერი, ამაყი,
მაგრამ ვაზს არ დაავიწყდა სარის დიდი ამაგი...
სარი დალპა, მაგრამ ვაზი ჩაეხუტა ძმასავით...
თანადგომის თხზულებათა სარ-ვაზობის ამბავი!

სოხუმს

მე სოხუმი მშობლიური
 (სად ქართველად ვეკურთხე)
 ძალზედ მიყვარს, მენატრება
 სანეტარო ეს კუთხე!
 შენ, შავი ზღვის მარგალიტო,
 საქართველოს ზღაპარო!
 გამუდმებით ცისკროვანი
 მზის სხივებით გამთბარო...
 შენი ყურე ზურმუხტია;
 სანაპირო – ალმასი;
 შენი ფლორა წალკოტია,
 საოცარი ღამაზი...
 ბოროტებმა გადაგვკიდეს
 აფხაზები ქართველებს...
 მანკიერი ძალა ჩვენში
 შუღლს და მტრობას ავრცელებს!
 მაპატიე, ჩემო კერავ,
 რომ დაგტოვეთ დროებით...
 გეფიცები, დაებრუნდებით
 მშვიდობით ან ბრძოლებით!
 ვერ იცოცხლებს ბოროტება
 დიდხანს, როგორც მტერს უნდა
 და სოხუმი არ დარჩება
 უპატრონოდ, ეულად...
 მშვიდობის ქვეშ ვიმეგობრებთ
 აფხაზი და ქართველი...
 სოხუმის და სოხუმლების
 ღმერთი იყოს მფარველი!

21.08.05.

მუდამ ახლოს ვიყოთ ღმერთთან
და ღმერთი იქნება ჩვენთან!

სხვების რჩევებს დაუკვირდი,
შენს აზრებს კი დაუფიქრდი...

ავბედით უამს გამაგრება მუდამ უნდა ვცადო,
მსურს ვიცხოვრო, ვიაზროვნო, მწარე
განვიცადო...

მე მირჩენია, ვიყო კაცთმოყვარე და
არა პატიემოყვარე.

მეზობელი ხალხის უბედურებაზე მზრუნველი
ერი – თავად ვერ გახდება ბედნიერი.

ვისაც სხვისი ქმნილების ობიექტური
შეფასება არ ძალუძს, იგი საკუთარ
ფასეულობას ვერ შექმნის.

მაია ქს

რა დამავიწყებს შენს გაბრწყინებას,
როცა მაია, მე შენ გიხილე,
მაშინ ავეყევი მუზის დინებას
და წრფელი გულით შენზე ვიფიქრე...

ღერი ნოზაძე

*ფინანსებისა და აღრიცხვის დეპარტამენტის
მათემატიკური მოდელირებისა და ინფორმაციული
ტექნოლოგიების მიმართულების ასისტირებული
პროფესორი*

სამწუხაროა, - სანუგეშოს ვერას გპირდებით.
ვართ გასაჭირში, - ათას წვრილმანს გადაამკიდენი.
ბედის ანაბრად მიგდებულებს არვინ
გესაკლისობს...
ჩვენს საცხოვრისში ვიღაც უცხო მამასახლისობს.

არად გვაგდებენ, ვით უვარგის ჩვარს ან
ნაწილაკს.
სადღაც მიგკვარგეს, - ამან ტანჯვა გააასწილა.
და აღარ ვიცით, (დრო ირევა) – ჩვენ რა
მოგველის...

რით გავახაროთ გულისსწორი,
გულისმპყრობელი!...

12. 02. 05

ნაკვესები

მოვიქნით ანაკვესები
და ვიხუმროთ ნაკვესებით.
ნაცრემლნი და ნასევდები
ნაკვესებით გავმხნევედებით.

შეხლა-შემოხლა
შეგვხვდა ფლიდებთან,
ღირსება ფულზე არ იყიდება.

გადმოვიშუშე თქვენივ სარკედან
რაც დაგინახე ზედმეტ-ნაკლებად.
და მიჩნეულმა ფარულ მანკებად
ვეჭვობ, ივარგოს სანთელ-საკმეველად.

ირგვლივ, რომ ვხედავ, რაფრა ქაჯობენ,
სიკვდილს, ვრწმუნდები, მართლა ვაჯობენ.

ნუ ელოდები პატივს ზეახალს,
როცა ამხელა ამბიციია ხარ.

მხოლოდ ზედმეტი ამბიციია ხარ
ტყუილა გგონია რამით წინა ხარ.

ქენჯნა არჩიე, დარდის შენახვა,
ვწუხვარ, რომ თურმე.. მტერი შენა ხარ.

გვერდით მდგომს თუ შეაწუხებ,
რა გაღიმებს, რა გასუქებს?

რატომ ვერ გუობ სხვამ იარწივოს,
შენ განზე გადგე ბოლმის ნაწილო!

თუნდაც ერთი ამოსუნთქვით
მჯობნს ეწვევა ჯერი სრულქმნის
და რომ ღირსი აღიარონ...

თვალი არ დააბრიალო!

შევაგროვეთ ტიტულები
მეცნ. მუშაკთა ფიტულების.

"ვინ – ღირსია, ვინ არა" – მ
თავი მოიმძინარა.

წახედით. სწორ გზას ვეღარ ვცნობთ.
დედა- შვილს არ აიყვანს.
ერთურთისგან ეს ხალხი
ამ ცხოვრებამ გარიყა.

რა ახლოსაა ზოგი ზენიტთან,
რალაც მიზეზთა გამო ვერ ითქვა.

ქვეყანამ დაინახოსა
მწვერვალთან როგორ ახლოს ხარ!

მხოლოდ ზოგის მისახედად
მოიცალა ღმერთმა.

გონზე მოდით, შეაჩერეთ
ბოღმის ამოხეთქვა!

მოვარიდოთ თვალებს სულის
სიმწირე, სიშიშველე.

ცოდო არის კაცი, - ხელს რომ
მუდამ სხვისკენ იშვერს.

გთხოვთ განერიდოთ ყოვლად უკუღმართ
გაგებასა და ზემოქმედებას.

თუ დამიჯერებთ... ყველაზე მეტად
მე მსპობს ასეთი შემოქმედება!

თქვენ შეიძლება ერთი გეგონოთ
მე ვგულისხმობდე პროტოტიპს სულ სხვას.

დეე, უკეთესი გამოგეგონოთ!

გაგვიადვილებს ღიმილს და სუნთქვას!

თუნდაც ათასში ერთი ერიოს,
სიმართლე მაინც სიძლიერეა!

ნათქვამს – ამშვენებს განზოგადება.

საგნებს – შესაფერ რიგში დადება.

გადმოვიშუშე თქვენივ სარკედან
 რაც დავინახე ზედმეტ-ნაკლებად.
 და მიჩნეულმა ფარულ მანკებად
 ვეჭვობ, ივარგოს სანთელ-საკმეველად.

* * *

გსურს პირველობას ჩემობდე?
 შნოიან სიტყვას ფლობდე?
 - უნდა რაღაცის გჯეროდეს,
 ქარიც საშენოდ ქროდეს.
 უნდა გწყალობდეს(გაგაჩნდეს) უნარი
 განსახგავებლად სხვისგან,
 მამებელმა თუ გნახა,
 აგწონის მისხალ-მისხალ!
 თავი თუნდ მეფედ მიგაჩნდეს,
 თუ ვერ საუბრობ ლაღად,-
 არ გაგიკვირდეს – სილაჩრეც
 რომ მოგახვიოს დაღლამ ,
 ვერ გამოხატო მზაობა
 ორიოდ მწირი ფრაზით,
 თურმე (ეგებ) მოსწყინდი თაობას
 და(ჩანს,) გადაგისვეს ხაზი!

02. 04. 05

* * *

მთრგუნავს, ვეღარ ვსჯი, დროც უნდა
 წყალში გადაყრას ამაგის.
 ყოველ წამს მებრძვის ფორტუნა,

ორთა წყალს შუა ჩავეარდი.

ღიმილი "მაბამს" ქილიკით:
გადარჩი, - აგცდა ტყვიას.
თქმა არც გაბედო - "ვინ იყო?"
თქვი: - "ისე, ახიც კიას".

აბსურდულ ყოფას გაჩვევენ:
აღლო აუღე ჭკვიანო -
რომ შეძლო " მამა-მარჩენალს"
ახლოში უტორდიალო....

12. 05. 05

ყველაზე... ყველაზე...

სიყვარულს - ბედის ძვირფას საჩუქარს
მუდმივ ტკივილის გამო ხსნაც უნდა:
რადგან - არ იმჩნევს, მაგრამ, - ატარებს;
ებრძვის ყველაზე ძნელად გამტარებს.

12. 05. 05

მეტი იღიმე...

ამბებს აღიქვამ სხვათა ბამბის აჩხრიალებად
და გეტირება , - მათთვის ლაღი როა საწუთრო.
ხმა იღუმალი: "უკეთესი რით არს? რა ნებავს?
ანდა არა იცის, სამდურავი რომ აქვს სხვას
უფრო!?"
გამოდის: - რადგან სხვისი დარდი მოჩანს
უფრადად,
რა ძალა გადგას, - აიტკივო თავი შენ რაღად?

იქცეე ჩვევად,- უერთგულეს რჩევად მიიღე:
ვითომ სახსოვარ სურათს იღებ, ვითომ დიღინებ...
მეტი იღიმე... მეტი იღიმე... მეტი იღიმე...

29. 05. 05

როგორ მენატრებით... სულ მინდა გკოცნიდეთ...
გხედავდეთ მორთულებს და ... და ჩემთვის
მოცლილებს.

გავერთოთ ათასი ხასხასა ამბებით.
დროს, სწრაფად რომ გადის, - უქმად არ
დავნებდეთ.

დავთქვათ, - ნუ ვიქცევით ბედის მორჩილებად.
ვცადოთ ჩვენებურად "შეყოყლოჩინება!"
ჩვენი საფიქრალი, ჩვენი ნორჩი ნება,
მოდით, გადვუნერგოთ ერთმანეთს გულებში.
რადგან სისადავე არის სისრულეში,
ნატვრა მოვიყვანოთ წამსვე სისრულეში.
თავი ოქროს თევზად იგრძნონ ქორჭილებმა
როგორც მეგობრებმა ოქროს ქორწილებში!

03. 06. 05

დავით რევიშვილი

ტექნ. მეცნ. დოქტორი. დაამთავრა მოსკოვის მსუბუქი მრეწველობის გექნოლოგიის ინსტიტუტი, ტექნიკური უნივერსიტეტის პროფესორი, ჩეხეთის უნივერსიტეტის დიდი მეგობარი

საქართველოს მომავალზე მოფიქრალო

მომავალზე მოფიქრალო დაიკო და ძამიკო,
ჩვენმა ხალხმა, უცნაურმა, რა დაგემართა, რა
გვიყო?
მე ერთ ამბავს მოგიყვებით: სად იყო, სად არ იყო,
ზღვაში კუნძული რომ იყო და რომ ოთხად გაიყო.
ერთზე დარჩნენ მშრომელები, მეორეზე - ბეცები,
მესამეზე - მლიქვნელები, მეოთხეზე - მხეცები.
და როდესაც სწორად სვლის გზას ვერ შეხედეს
ბეცებმა, -
ჩუმად-ჩუმად, სათითაოდ გადაყლაპეს მხეცებმა.
მლიქვნელებმა რაკი ნახეს მხეცთა ყოფა ადვილი,
მიჩოჩნენ და დაულოკეს კუდისქვეშა ადვილი.
შეხმატკბილდნენ და კავშირიც არ ჰქონიათ
ფარული,
გადაწყვიტეს მითვისონ მშრომელების მამული.
სამი მხრიდან შეესივნენ (მეოთხე ხომ ზღვა იყო)
და მშრომელთა ნაამაგი უცებ ჭირმა წაიღო.
ანგრიეს და დაიტაცეს წლების შრომით ნაშენი
და არ იყო კუნძულელთა არსაიდან საშველი,
ცბიერი მხეცი იძახდა: დროშა მომაქვს საწმინდო,
მშრომელებს სისხლს იმიტომ ვწოვ, -
ცუდ სისხლისგან გავწმინდო.
ეს ამბავი ტყუილ-მართალი, გითხარ დავ და ძამია
ვიცი, რომ ჭკვიანი ხარ და მითხარ ვისი ბრალია!?

და რა გზაა დაუბრუნდეს კუნძულებს გონება?
 ხომ არ უნდა ველოსიპედს ისევ გამოგონება?

1995

ხარება

დღეს ხარებაა – ღვთისმშობელს
 ღვთიურმა ხმამ რომ ახარა.
 ღვთისა შვილისა ჩასახვამ,
 ღრუბელი რომ გადაყარა.
 დღეს ხარებაა, ნანატრი,
 ნაოცნებარი რომ ახდა,
 ღვთისა ნებითა წმინდანში
 ღვთის მოგზავნილი ჩასახლდა.
 ღმერთმა ხალხს გამოუგზავნა
 მძლეველი უმეცრებისა.
 დღესაც მას ველით, დღესაც დგას
 ზვაობა ხალხის მტრებისა.
 რა ცუდი ბედი გვქონია,
 კარგს რომ არაფერს გვპირდება,
 დაავადებულ ჩემ ხალხს დღეს
 ღვთის დახმარება სჭირდება.
 ვოცნებობ, სანთლით დავექებ,
 ვინაა იგი მშობელი
 გამოუზარდოს სამშობლოს
 სიბნელის დამამხობელი.

2000

გული მღერის

მიდიოდა დღე იენისის დთემაღალი;
 ჰორიზონტზე მთვარე მიწას ეცლებოდა;
 ბაღში იდგა გოგო- გედი ყელმაღალი,
 თვალმომღიმარს ლოყები ეცრემლებოდა.

ფოთლებს შორის სხივთან ჩიტი თამაშობდა
 მათრობელი ქროდა ჰანგი ფრინველთ სტკენის.
 გოგოს გულში კი ის სიტყვა ნავარდობდა,
 "მიყვარხარო" ნაჩურჩულებს კვლავ, რომ ელის.

შემოფრინდა ვაჟი, ტუნმა ტუჩი ნახა,
 და ჩურჩულით სიტყვა ტრფობით გაიცვალა.
 გოგომ ვარდი გულთან ფრთხილად შეინახა.
 დრო გარბოდა, ფოთლები სულ დაიცვარა.

თენდებოდა. წყვილი ცვრიან ბაღას თელის.
 სიხუმეში ისმის ხმები გულის ძგერის.
 გოგოს თვალებს უხმოდ ესმის ბიჭის მზერის,
 გულში გულად გული ჩაჯდა, გული მღერის.

1995წ.

ვაჟას!

ყანას ხნავდი ფეხშიშველი,
 ჭამისთვისაც არ გეცალა.
 ნეტავი, რა იქნებოდი,
 ასე რომ არ გეწვალა?
 ხნულში თესდი მარგალიტებს
 სვლის მნათობელ კერებად.
 ბევრზე მეტად შენ ატარე

ერის კაცის უღელი.
 დაჩაგრულებს მფარველობდი
 აზრ და მკლავმოუღლეელი.
 უსამართლოს ვერ იტანდი,
 არ იყავი მორჩილი,
 დაქანცული, ბუხრის პირას
 არ იჯექი მოცლილი.
 და სიტყვები, ბრწყინვალენი
 გამოგყავდა ფერებით,
 შრომისაგან გადაღლილი,
 დაკოჟრილი ხელებით.
 იცი, ახლა ქურდებს, მსუქნებს,
 რომ უწყებენ ქებასა?:
 შენ თქვი: "სული სჯობს გასუქდეს
 ლეშის გასუქებასა."
 იცი, უფრო მოგვიმრავლდა
 მძარცველი ყვაფ-ყორანი,
 გაღმის ნაცვლად უკუღმა გზით
 წავიყვანეთ ბორანი.
 ახლა უფრო მოდაშია
 გზააბნევით მსჯელობა.
 ახლა უფრო მეტად უყვართ
 ხალხის, ქვეყნის მტერობა;
 არ მოშლილა, გაიზარდა
 ჩვენ ხალხში ეს ხელობა.
 შენ, რომ დედას ღმერთად ცნობდი,
 შვილის გამზრდელს ლამაზად.
 ახლა მშობლის მისამართით
 ვიგინებით ანაზდათ.
 ყველა სიტყვა, რაც არსებობს
 გარყვნილი და უხამსი,
 დედისათვის შევიძინეთ
 სიბინძურის დუქანში.
 ბევრზე გული რომ გტკიოდა

ისევ დარჩა ტკივლადა.
 წინამძღოლმა რომ გაგვწირა
 ასე ოხრად, ტკივლადა.
 მაგრამ ღმერთი გზას გაუხსნის
 შენებო მშრომელ მარჯვენას
 და არწივი დაიყივლებს
 სიმართლის გამარჯვებას,
 მოვესწრებით თბილ გაზაფხულს,
 ყელმოღერილ იასა,
 ყვავე-ყორნებს დამარცხებულებს
 და ცხოვრებას მზიანსა.
 კაცი შენ უნდა გემსგავსოს
 თესოს, მომკას, გაღეწოს,
 აშენოს და ანაგები
 უტვინოდ არ დაღეწოს.
 შენი სიბრძნე თუ ვისმინეთ,
 ყველაფერი გამოვა,
 შენ მწვერვალზე ალბათ დიდხანს
 ვერავინ ვერ ამოვა.

13. 09. 03

ქოშიგორა

აქ ძველი ნასახლარია.
 ყოფილა დიდი ქალაქი.
 ნაშთია ქიმზე კედლების
 და დიდებული სამარხი.
 ასეთი სარკოფაგები
 მე ჯერ არ მქონდა ნანახი.
 მიწის საფარ ქვეშ გამოჩნდა
 საძირკველი და გზა ძველი.
 მაგრამ მშენებლის სახელის

მიწა ვერაა გამმხელი.
 ამ ადგილს გადუტანია
 წლები მრავალი და ძნელი.
 იქნებ აქ, სწორედ აქ იყო
 იმ კაცის ბინა, სახლ-კარი,
 იქნებ ამ ადგილს მეც მისებრ
 თოხი და ბარი დაგკარი.
 იქნება ციხეს იცავდა,
 ხმლით და მშვილდ-ისრით ომობდა,
 ან იქნებ ლუკმა პურისთვის
 მიწას ებრძოდა, შრომობდა.
 იქნება სახლს აშენებდა,
 ხეხილს რგავდა და უვლიდა,
 ან თუ იმ კედელს აგებდა,
 ქალაქს რომ ირგვლივ უვლიდა.
 იქნება სარკოფაგების
 ის იყო ქვების გამთლელი;
 იქნება მისგან გამოდის
 ჩემი გვარი და სახელი
 და ღმერთმა აქ მომიყვანა,
 რომ მას დავუნთო სანთელი.
 სიამოვნებით ვასრულებ,
 მას, რაც გამჩენის ნებაა,
 წინაპრის სულის ხსენება, -
 ეს ჩემი სულის შვებაა.
 წინაპრის სულის სიწმინდე,
 რომ დარჩეს ხელუხლებელი,
 ღმერთო, ნებისა ყოვლისა
 ვარ შენი შემსრულებელი.

1999

ჩემო ქვეყანავ!

ჩემო ქვეყანავ, პარადოქსულო,
 ეკლიან გზაზე ცრემლით გივლია.
 გამოგიზრდია დავითი , შოთა,
 თამარი, სოსო, ვაჟა, ილია.
 მადლი მათ სახელს. ლოცვა, დიდება
 ყველას, ყველას, ვინც ვალმობდილია.
 მაგრამ, ო, მაგრამ შენ გაზრდილებში
 არაკაცების დიდი წილია.
 დღესაც ქვეყანას ყველგუნ ისინი,
 გული რომელთა ქვისგან თლილია.
 ბევრი გყოლია ლაჩარი, ბეცი,
 ცოტას ჰქონია გული მხედრული.
 და მე არ ვიცი, სულ ამერია,
 მადლობა გითხრა თუ საყვედური!?
 შვილებიც ყიდე, გაასაჩუქრე,
 სხვას გვამსახურე სულით მბორგალი.
 მე ის ხეივა ვარ, მე ის გოჩა ვარ,
 შენ რომ მშობე და შენ რომ მომკალი.
 სატკბოდ ნამყნობზე შხამი მაწვეთე,
 სულში მაფურთხე, სევდით ამივსე.
 მე ის შოთა ვარ, ის დავითი ვარ,
 მშობელი მიწა რომ არ მადირსე.
 ო, ჩემო მიწავ, მიწავ უტკბესო,
 რატომ გამყინე სითბოს ჩვეული.
 ვინ გამარკვიოს, რამ გამარკვიოს,
 რატომ დავდივარ გულჩახვეული.
 იმან ხომ არა – სულით რომ ვაჭრობს,
 ან ქალმა, კაცმა სხეულს რომ ჰყიდის,
 იქნებ მნგრეველმა ქართული კერის,
 რომ აღარ დარჩა გაგება რიდის.
 და დაჩოქწილი ვლოცულობ დღე-ღამ,

ღვთისგან ნაბოძი დიდი ქონება
ჩემ ხალხს, ღამაზი ქართულ მიწისა,
დაბრუნებოდეს საღი გონება.

1999

ღღის სიზმარი

ერთხელ მე ღღისით სიზმარი ვნახე:
ხესთან ვიდექი ჩაფიქრებული,
უცებ საიდან გამოჩნდა სახე,
თვალისმომჭრელად გაბრწყინებული.
შეირხა ტანი, - იწყო ნარნარი
ღვთიური ხელით გამოძერწილმა..
უცნაურ ძალით მომტაცა თვალი,
მხერა გაყინა ღაწვზე წერტილმა.
მეჩვენა: მომჭრეს ფეხიც და ხელიც,
ცოცხალ მზის სხივით მზეც რომ აჭრელდა.
სხივები იყო ნაზიც და მწველიც,
ხეს ქრისტესავით რომ მიმაჭედა.
წამით დავბრმავდი და გონებაში
გაჩნდა სიზმარის დიდი ზღაპარი:
ანგელოზები დაფრენდნენ ცაში
ყველა თვალწინმდგომ გოგოს მაგვარი..
თვალი გავადე, რომ გამისწორდა,
სიტურფეს შევხვდი ჩუმი ტაშითა,
შემომანათა, ჩანდა მოსწონდა
გამცდა ღიმილით მორცხვით, ნაზითა.
განაგრძო გზა და დატოვა ჩემში
დამმონებელი სხივების კონა:
ხან მათრობელი, ხან კი სახენჭში.
სიღამაზის ხომ ყველა ვართ მონა.

კარგები ვართ?

ქართველობა ოდითგანვე
 ლესდა ძმათა საკლავ დანებს.
 ძმის მკვლელს ღმერთი რომ არ სწყალობს,
 ეს ცოდვაა რომ გვაწვალებს.
 კარგს რომ ვებრძვით, მართალს ვღვევით,
 სიბილწეს რომ ვუღებთ კარებს, -
 ეს ცოდვები, ეს ცოდვები
 გვაწვალებს და არ გვახარებს.

.....

როლანდ სინატაშვილი

*უნივერსიტეტის დაცვის სამსახურის უფროსი
 პოლიციის პოლკოვნიკი. დაამთავრა ი. ჭავჭავაძის
 სახელობის უცხო ენათა და ი. გოგებაშვილის
 სახელობის პედაგოგიური უნივერსიტეტები.*

გახსოვდეთ

პირს რომ გააღებ
 და სიტყვას ამბობ,
 ფასი მაშინ აქვს
 ბოროტს რომ დაგმობ.
 ოჯახის შექმნა,
 მერე შერჩენა,
 არის მთავარი

ჰო, - ჩემო კარგო.

ქმარს პირველობა დაუთმე,

ცოლს უთანაგრძე, გაუბე,

შვილების შობას და აღზარდას

ქრისტეს მოძღვრება დაუდე.

რასის და სქესის აღრევას

ოჯახის, ქვეყნის დანგრევას,

ბრძოლაში სიკვდილს გირჩევი

სიცოცხლის გადასარჩენად.

შვილი არ შობე - და არ აღზარდე,

ხე თუ არ დარგე - არ გაახარე,

ქართული საქმე თუ არ აკეთე

და საქართველოს არ ემსახურე,

შემოთესლილებს თუ არ განდევნი,

წინაპრის სახელს თუ დაივიწყებ,

ჩათვალე, - ტყუილად გაჩნდი ამ ქვეყნად,

შენი მისია ვერ შეასრულე.

თუ ყველა ქართველს მე დავარწმუნებ

მაშინ ამ ჩემ ლექსს აქ დავასრულებ.

14. 11. 06

ძმანო ქართველნო

კაცი

რომ,

ათჯერ

სუფრას

გაგიშლის,

ქართულად,

ძმურად,

გულს რომ გაგიხსნის,

შენ,

ორჯერ

მეტად
 დიდის
 პატივით
 აჩუქე
 სიტბო
 ხელს არვინ გიშლის.
 სახელოვანი
 საქმე
 ვაკეთოთ,
 თავისუფლების
 ძეგლი ვაშენოთ,
 ჩვენი
 ქართული
 უკვდავი
 ჯიშით
 მთელი სამყარო რომ დავამშვენოთ.

სიმღერა
 შრომის.
 კაცობის,
 ბრძოლის,
 მუდამ ქართული საქმის კეთება.
 ქრისტეს
 გზით
 სვლაა
 ჩვენი
 მიზანი
 და ვაჟკაცური სულისკვეთება.
 და
 დედამიწის
 ბრუნვასთან
 ერთად,
 ბრუნავს ცხოვრება და ბედისწერა,
 ვადიდოთ
 ჩვენი

ამ
ქვეყნად
მოსვლა,
და მომავლისკენ იმედით მზერა.

2006

რ - ოგორც ფუტკარი ყვავილის ნექტარს,
ლ - ცნებით წარსულს ვედარ შორდები.
ლ - ამის დაგადნოს სამშობლოს სევდამ,
ა - ლერსს გიძღვნიან მწვანე კორდები.
ნ - ეტავი ჰყავდეს სამშობლოს ბევრი,
დ - იდ სულთნად რომ ყველგან ერთვები.
ღ - ქნებ ვუშელოთ დაშლილ ქვეყანას,
ს - ულით და გულით მეც გიერთდები.
ხან წყაროსავეთ წყნარი ხარ,
ხან გიჟმაჟი ხარ თერგივით,
ხან კოცონივით მხურვალე,
ხან ცივი აისბერგივით.
ხან მადლა ცაში დაჰქრიხარ,
ხან მიწას სულ ვერ სცილდები,
ზოგჯერ სულ ყველას ახსოვხარ,
ზოგჯერ სულ არვის სჭირდები.
ხან ზღვა და ოკეანე ხარ,
ხან კი ცრემლივით პატარა,
ხან გაზაფხულმა დაგკოცნა,
ხან ქარმა ხელით გატარა.
ხან შემოდგომის დარდი ხარ,
ხან გვირილების სიცილი,
ზოგჯერ სიკეთე გაგათბობს,

ზოგჯერ კანკალებ სიცივით.

ზოგჯერ ძმაც კი არ გაჩვენებს

სულში გაჩენილ იარებს, -

და ვიღაც უცხო, სულ უცხო,

ზოგჯერ დარდს გაგიზიარებს.

ხან მეფედ გაქცევს განგება,

ხან მონადა ხარ ქცეული,

ხან გვერდით გიდგას სულ ყველა,

ხან რჩები სულ მთლად ეული.

..... 26. 06. 04

ლადო ქისტაური

სიყვარული

სიყვარული აუხსნელი მოვლენაა მარადი

სიყვარული საუცხოო ფერებშია ნახატი

სიყვარული საოცნებო გულში ფიფქთა ცვენაა

სიყვარული უნაზესი ვარდის ცრემლთა დენაა

სიყვარული ჯადოსნური საოცარი გრძნობაა

სიყვარული აღერსია მიჯნურთათვის ტრფობა

სიყვარული ზღაპრულია რეალობად აღთქმული

სიყვარული ღვთიურია ზეცაში დანთქმული

სიყვარული ცისარტყელას ფერებშია ბრწყინვალე

სიყვარული პოეტათვის არის რითმთა მდინარე

სიყვარული სამყაროში მეფედ მჯდომი ძალაა

სიყვარული გალობაა როგორც დედის, ნანაა.

სიყვარული სასიკეთოდ სიძულვილის მტერია

სიყვარული ჩვენში მეფობს და ის ათასფერია

სიყვარული თოთო ფოთლის უტკბილესი ენაა
 სიყვარული მთის არწივთა კლდეთა ზედა ფრენაა
 სიყვარული აისის მზის მოციმციმე სხივია
 სიყვარული ხან მხურვალე, ხან ყინულზე ცივია
 სიყვარული თაობების შედგენილი მითია
 სიყვარული ბრწყინვალეა როგორც მარგალიტია
 სიყვარული საოცნებო, საოცრად დიადია
 სიყვარული ცისკარია, ღამის განთიადია
 სიყვარული უღვევია, გულის ნაზი სენია
 სიყვარულის აღმწერელი თითონ რუსთაველია
 სიყვარული ოლიმპოზე მეფედ მჯდარი ზევსია
 სიყვარული უნაზესთა შორის უნაზესია.

30. 12. 05

* * *

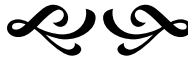
მთამ აიკეცა ნისლეები
 როგორც კალთები ჩოხისა,
 ზედ სილამაზე გამოჩნდა
 მთების ყვავილთა ხალიჩის.
 ხევსურეთს ჩქამი დაეტყო
 გამოიღვიძა ხალისით.
 ემზადებიან სახატოდ
 მკვიდრნი ყოველი სახლისა,
 მიემართება ხატობას
 ხევსურნი ერთი გვარისა.
 მათ თვალში ცეცხლი კიაფობს
 სცვივათ კვესები აღისა,
 ხატის კარებზე ერთმანეთს
 უთხრეს წყალობა ხატისა.
 ხუცესი ღოცავს მოსულთა

ალი ირხევა სანთლისა,
 ეტყობათ როგორ ლაღობენ
 ხმაურზე არა ღუმილზე.
 სუნი იგრძნობა სანთლისა,
 იქვე კურატის ღმუილზე
 კურატი შემოატარეს,
 როგორც ხატობის წესია.
 ხევსურნი წესებს იცავენ
 წინაპართ დანათესია.
 საკლავი ხუცესს მიჰგვარეს,
 მანაც აანთო სანთელი
 და შესაწირით მოსულეებს
 უძღვნა კურთხევა ნათელი.
 კურატის შუბლზე ხუცესმა
 ჯვარი დასწერა სანთლითა,
 ქადა გასერა ოთხათა
 საკლავიც დაკლა ხანჯლითა.
 ლოცვა-კურთხევა წარმოთქვა
 თავისი ტკბილი ენითა,
 როგორც მთის შვილებს სჩვევიათ
 და გამჯდარი აქვთ გენითა,
 ხევსურთ ღრეობა გამართეს
 ცეკვა და ცხენთა ჭენება.
 ყანწი ყანწზედა დაცალეს
 ხატის ძალს ასე ენება,
 ერთურთს კაფიით ამკობდნენ
 მოლექსე ხევსურთ შვილები
 ფარიკაობას იწყებენ
 ხატისგან დალოცვილები.
 ცხენთა ჯირითი თვალს სტაცებთ
 ბარიდან სტუმრად ასულთა,
 ისრებად ჰქროდნენ მხედრები
 ჯირითი მალე დასრულდა
 საკლავიც ბევრი დაიკლა,

როგორც სჩვევიათ მთის შვილებს
მთას თავის შვილნი თუ არა
ის სხვა არავის იშვილებს.

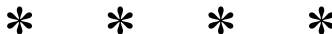
ჩემი ლექსები უდარდელია
და მომღიძმარი ვით მზეა დილის
თუ ვინმე ერთხელ მაინც ჩახედავს
მშვიდი განწყობა მის გულში ივლის.

იფეთქე გულო რატო ჩერდები
განაგრძე ფეთქვა თავისუფალი
კეთილს კეთილი თვალით შეხედე
ბოროტს ნუ განსჯი ,არ ხარ უფალი.
14. X. 2005

ცრემლი არასდროს არ დამანახო
ღიმილი? რამდენიც გინდა
დარდი? შენს სახეს სულ არ უხდება
რატო? სახე გაქვს წმინდა.
19. X. 2005

ნეტავ რა არის ჩვენი სიცოცხლე
ძნელად სავალი და წამიერი

მოდით ვიცოცხლოთ ჩვენ ყველამ ისე
არ შევუშალოთ არავის ხელი.

23. X. 2005

შენს თვალებს სიცოცხლის სხივი უკრთის
ბავშვური ოცნებებით ნათდება,
მათში სილაჟვარდე ირეკლება
მათი ოცნებები ახდება
მათში იისებრი სინაზე ჟღერს
სახეს სულის სარკედ ამჩნევია,
მათში სიყვარულის სხივი მოჩანს
გრძნობას ბოროტება არ სჩვევია
შენი თვალთა ფერი ღაჟვარდია
დილის აისივით ნათელი
ერთი გამოხედვაც მარადია
როგორც წმინდანების სანთელი
ნაზი თვალები გაქვს მეოცნებე
უძიროა როგორც წყლის სარკე
მათში ვარსკვლავები კიაფობენ
გრძნობად ენთებიან ცალ-ცალკე.
შენი თვალთა ფერი უცნობია
ჯერ არ თქმული ფერით ნათდება
მათი სხივი ხიბლავს გარშემომყოფთ
მათი ოცნებები ახდება.

08. 01. 05

თუ კეთილ საქმეს აზრს ვერ უგებ, არ
 გისრულდება
 ღვთისმშობელს სთხოვე, სანთლის შუქით
 აგისრულდება.

ჯვარცმასთან მიდი და სანთელი მასაც დაუნთე
 თუ გინდა ჰპოვო სწორი აზრი, შენი საუნჯე.
 და თუ გულით გსურს ქვეყანაზე კარგი აკეთო,
 მაშ ბოროტს უხმე: კეთილისკენ მოდი, აქეთო!
 თუ გულით გინდა დაიმკვიდრო შენი ადგილი
 ეს არის რთული, არ გეგონოს ასე ადვილი
 შენი ცხოვრების რთული გზებით სწორად იარე
 და თუკი შეცდი, უყოყმანოდ ეს აღიარე.
 იყავი შენთვის და გიყვარდეს მხოლოდ სიმართლე
 თუ ბრალი დაგდეს უსამართლოდ, თავიც
 იმართლე.

ღმერთი იქნება ყველაფერში შენი მფარველი
 გწამდეს სიმართლის და იყავი გულით ქართველი.
 25. 04. 05

გული ატირდა

გული ატირდა, ალბათ შენ გნატრობს
 სტიქონთა სხივი შენთვის ანთია,
 მზის ნაცვლად სახე გაგბრწყინებია
 შენი სახე ხომ ათინათია.

გული ატირდა შენზე ფიქრებში,
 რამდენი ღამე თეთრად ათია.

ახლა სადა ხარ, ნეტავ სადა ხარ?

ღვთიური სხივი შენთვის ანთია,
 გული ატირდა შენს მოლოდინში
 შენს გამო ტირის, ალბათ - სენია.
 ის შენთვის ტირის, შენ კი შორსა ხარ

მისი ტირილი არც კი ვსმენია.
 გული ატირდა ვეღარ გნახულობს,
 ეს გული წმინდა გრძნობას ინახავს,
 ყოველთვის გნატრობს, შენზე ლოცულობს
 სხვა ფერია კი მას არვინა ჰყავს.
 შენზე ფიქრობს და ოცნებობს მუდამ,
 მის ოცნებაში ანგელოზს ჰგავხარ!
 შენ ჯერ არ იცი, მაგრამ ის გეტყვის,
 რომ წმინდა გრძნობით მას შენ უყვარხარ!
 ფიცი არ კმარა, ლოცვა არ კმარა,
 რომ დაგიმტკიცოს ეს სიყვარული.
 ღმერთის წინაშე მუხლმოყრით გლოცავს,
 ამ სტრიქონს წერს და კვლავ ტირის გული.
 2004წ.

* * * *

ძლიერო ვეფხვო, სიძლიერის ემბლემად გსახავ,
 შენ სიძლიერე, მრისხანება გამოგსახავია,
 მაგრამ მოყმემაც არ დაგიდო ტოლი ბრძოლაში,
 მისმა დანახვამ ბრძოლის ცეცხლში
 წამსვე გაგხვია.
 არცერთმა დათმეთ ბრძოლის ველი
 და არც სიცოცხლე,
 ერთურთს შეაკვდით, როგორც
 გმირნი იღუპებიან!
 ქართველთა შორის ისე დარჩით,
 როგორც ლეგენდა!
 და თქვენი ძვლებიც ალბათ კლდეთა
 ქიმზე ღვებებიან,
 შენს ძლიერ ტოტებს ვერ გაუძლო
 ჯაჭვის პერანგმა,
 ვერც ძვალი უძლებს გამოწრტობილს

ფოლადს მოყმისას!
 ასეთ ბრძოლაში ვერ გადარჩით და
 არვის უკვირს.
 მიწა და ზეცაც კი შეიძრა
 თქვენი ბრძოლისას,
 იყავი ვეფხვი და იცავდი
 თავს მოყმისაგან,
 თავის მხრივ მოყმეც გამოვლინდა
 ბრძოლას ჩვეული.
 შენ არა გქონდა მისებრ ხმალი,
 ნაწროთობი რკინა
 და არც მას ჰქონდა დაკუნთული
 შენებრ სხეული.
 ბრძოლის პირობა ორივესთვის
 თანასწორობდა!
 და სიცოცხლემაც არ დაგტოვათ
 არცერთი ისე.
 მოყმის მახვილმა შენი გული,
 როცა განგმირა
 ანგელოზებმა მისი სულიც
 აფრინეს მყისვე
 და როცა მოყმე დაიტირა
 მშობელმა დედამ,
 შენი მშობელიც მისებრ ცხელი
 ცრემლით ტიროდა!
 თუ მოყმის დედამ შვილი ზარდა
 ვეფხვთან მებრძოლი,
 ვეფხვის დედაც ხომ რკინის მებძოლ
 შვილს დასტიროდა!
 თქვენი ლეგენდა რჩება მარად,
 უკუნისამდე!
 თქვენ გაღიარეს მებრძოლებო
 ბრძოლის გმირებად!
 თქვენი სულები ზეცას იფრენს

უკვდავ მებრძოლად,
და დედამიწას კვლავ მებრძოლად
მოეველინება!
15. I. 2005

თვალებს რატო ხრი, როცა მე გიმზერ,
თვალებს რატო ხრი, როცა მე მხვდები?
რატო იბნევი და უცნაურად
რატო მიმზერენ შენი თვალები!

სულ რატო დედავ, როცა გიყურებ
რატო მარიდებ საოცარ მზერას
თვალებდახრილი გვერდით ჩამივლი
თან თმებს ისწორებ ნაზსა და ქერას.

როცა შენ გიმზერ წერა მინდება
და როცა ვჯდები სიტყვა არ მოდის.
იმ წამს შენს სახეს წარმოვიდგენ და
რითმები ლექსში მწეობრად გამოდის.

არცერთს არ გვეოფნის გამბედაობა, რომ
ვესაუბროთ ერუროს ფიქრებით
როდემდე გასტანს ასეთი ქცევა
მაინც რამდენ ხანს ასე ვიქნებით!

ჩემი სურვილი ერთად ერთია
რომ ერთმანეთი გავიცნოთ ახლოს
რომ ჩემმა მუზამ ჩემმა ფიქრებმა
ჩემს სტრიქონებში შიგ შევასახლოს

მინდა რომ იგრძნო შენი სინაზე
და სილამაზე შენში ფარული
ვამჩნევ რომ გული გრძნობით სავსე გაქვს
უფრო განაზებს შენ სიყვარული.

მინდა რომ გული გადაგიშალო
მინდა გავანდოთ ერთუროს ფიქრები
მინდა იცოდე სამარადუამოდ
ჩემი ლექსების სხივი იქნები.

21.X.2005.

იზოლდა დონდაძე

საქართველოს მიწა

მტერს სიხარულს ნუ ვაჩვენებთ ხალხნო,
ძალა უნდა მოვიკრიბოთ მკლავში,
ჩვენი ერის სასიკეთოდ, გეტყვიოთ,
ერთუროს უნდა ამოვუდგეთ მხარში.

ნუთუ ძალა აღარ შეგვწევს ხალხნო?

ასე უნდა ჩავიმუხლოთ დიდხანს?

საცოდავო, ჩემო ტკბილო ეზო,

მტკაველ-მტკაველ გაყიდულო მიწავ
ოქრო-ვერცხლზე ნუ გაყიდით ხალხნო,
საქართველოს მამა-პაპურ მიწას,

გოჯა-გოჯა გაყიდულო განძო,

მებრალეები საქართველოს მიწავ.

ბობოღებო, თქვენ გაგყიდეთ ასე,

თითქოს დანა გამოგვისვით ყელში,

ღმერთი არას გაპათიებთ ხალხნო,

აღმოჩნდებით თქვენც უარეს დღეში.

მოგიწოდებთ დამშეულო ერო,
 მთრებისაგან დათრგუნული რომ ვართ,
 სვეტიცხოველს რომ აგებდა, იცით,
 მშიერი და ფეხშიშველი მონა.

იქნებ ჩვენთვის ამობრწყინდეს ზეცა,
 გაგვინათდეს საქართველოს დილა,
 ყველამ ერთად ვადღეგრძელოთ მინდა,
 ერთიანი საქართველოს მიწა.

18.03.05

ს ი ზ მ ა რ ი

გუშინწინ ტკბილად მეძინა ღამით
 და საოცარი სიზმარიც ვნახე,
 ეკლესიაში შევედი ვითომ
 და ხატების წინ, სანთლები ვანთე.
 ვილოცებოდი, ღმერთს ვთხოვდი შეველას,
 პირჯვარს ვიწერდი თავშებურული
 ამ დროს შორიდან გამოჩნდა ქრისტე,
 წყალი მაპკურა მაცოცხლებელი
 გახარებულმა გამოვიღვიძე
 და თითქოს შეება ვიგრძენი დილით
 შემიმსუბუქდა დარდი, ფიქრები
 ველარ ვფარავდი, სიხარულს, ღიმილს
 ღმერთო! ეს სცენა ცხადლივ მაჩვენე
 ჩემს ხალხს მიეცი, ცხოვრება მშვიდი,
 ტკბილი სიზმრები ამიცხადე და
 და ამისრულე ოცნება დიდი.

13.05.05

სიმღერა მინდა

სიმღერა მინდა, მაგრამ გულში არ მემღერება,
 სიცილი მინდა და ღიმილიც არ მეკარება,
 რა მემღერება, რა მეცინება – ადამიანო –
 წუთისოფელმა მომივლინა ტანჯვა – წამება
 ვიცი, ამ ყოფას დასასრული არ ელოდება
 ვიცი, ღიღინი არასოდეს არ მეღირსება
 მაშ, რისთვის გავჩნდი ამ ქვეყანაზე
 თუ კი სიცოცხლე, ჩირის ფასად არ ეღირება.
 ღმერთო! ძლიერო, გადმოგვხედე, მაღლი
 გვაპკურე,
 შეგვიმსუბუქე გზა ცხოვრების, გადაგვარჩინე.
 ავისმქმნელები, მძარცველები გაანადგურე.
 კეთილი საქმის მოსურნენი წარმოაჩინე.

09.04.05

გუშინ რაღაცას მოვკარი ყური

გუშინ, რაღაცას მოვკარი ყური,
 თითქოს სამშობლო კვლავ აყვავდება,
 არ გვეყოლება გაჭირვებული,
 ტკბილი ცხოვრება კვლავ დაბრუნდება.
 გუშინ, რაღაცას მოვკარი ყური,
 ყველა საწარმო ამუშავდება,
 არ გვეყოლება მშიერ-მწყურვალნი
 ფული გვექნება გადასარჩენად.
 გუშინ, რაღაცას მოვკარი ყური,
 რომ საზღაური გაგვიდიდდება,
 აღარ გვექნება თავში საცემი
 და აღარასდროს გაგვიჭირდება.

გუშინ, რაღაცას მოგკარი ყური
და მიხარია, იცით რა რიგად?
რომ სიბერეში დამილხინდება
არ შევაწუხებ არვის – ამრიგად.

09.04.05

*გუძღვნი დაბადების დღეზე ჩემს
შვილიშვილს ს ა ლ ო მ ე ს*

თითქოს გუშინ მოგვევლინე ქვეყნად,
თითქოს გუშინ ამოიდგი ენა,
ცამეტი წლის შეგვისრულდი სალო,
გეხვევით და გეფერებით ყველა
ბებო, ბაბუ, როცა გტუქსავს შვილო,
ხომ იცი,რომ შენთვის კარგი გვინდა,
მოგვისმინე, დაგვიჯერე, სალო,
გულს ნუ გვატკენ, ნუ შეგვხედავ ცუდად.
ზედმეტ სიტყვას ვერ ავიტანთ, ბებო,
თუმცა ამას შენგან არცკი ველით,
სიყვარულით ამოივსე გული
სუყველაფერს შეგისრულებს ღმერთი.
შენს დედიკოს, მამიკოს და შენს ძმას,
ვაუკაცურად დაუდექი გვერდში,
მეგობრებიც გაიჩინე ბლომად,
და გაშლილი არმოჩნდები მხრებში.
ბედნიერი გაიზარდე, ბებო,
სიყვარული არ მოიკლო ერის,
ეს ცამეტი კი არა და, შვილო,
ასცამეტი მემეტება შენთვის.

17.05.05

მ თ ნ ა ტ რ ე ბ ა

მოგიწყენია, ჩემო თბილისო,
 თითქოს ბუნებაც დასტირის ამას,
 ყველა უბანი სემოვიაროთ
 ვიპოვით კიდევ ძველ თბილისს განა?
 სად მოგიძიო, ძველო თბილისო!
 ის სიხალისე სად გაჰქრა ნეტავ?
 სანაპიროზე ძველი ჰანგებით,
 ვეღარ დაატკბობ ამ თბილისს აღბათ.
 ნეტავ წაშითაც შენთან მამყოფა
 შენი სიტურფე კიდევ მაჩვენა,
 ხალხი ვიხილო გალადებული
 და თუ მოვკვდები, არ მეღარდება. 04.10.05

ჩემს გარდაცვლილ მშობლებს

მე თქვენს მერე ძლიერ გამიჭირდა,
 თითქოს ჩემთვის აღარ დგება დარი,
 გული უფრო დამიმძიმდა მაშინ,
 როს ვიხილე დაკეტილი კარი.
 ეზო-ყურე მოვიარე ირგვლივ,
 ჭურ-მარანსაც გადავაველე თვალი,
 თვალზე ბინდი გადამეკრა მყისვე
 ბოღმისაგან ძირს დავხარე თავი
 მოვეფერე ვაზებსა და ხეხილს,
 თქვენი ხელით დარგულსა და გაზრდილს,
 შვილიშვილებს დაულოცეთ ვიცი,
 თქვენ კი, მშვიდად გაიხურეთ კარი.
 მენატრებით, ჩემო ტკბილო ხალხო,
 საუკუნოდ რომ დახუჭეთ თვალი,
 გეფიცებით, როცა თქვენთან მოვალ
 მხოლოდ მაშინ მომეხსნება დარდი.

ნატო (ნატალია) ცაბაძე

მეგობრები

ისინი ქუჩის უსუფთაო კუთხეში ისხდნენ და გამფლელებს ათვალთვლებდნენ.

- გშია? – ჰკითხა ერთმა მეორეს.

-

- კარგი, მეც მშია, წავიდეთ რაც მოვაგროვეთ ბოთლები ჩავაბაროთ...

მაღალი წინ მიდიოდა ტომარაკიდებული, დაბალი საპატიო მანძილზე მისდევდა უკან.

ბოთლები, თანამედრივე სტანდარტებით აშენებულ მაღაზიაში, პომადით მოთხუპნულ გამყიდველს მიუტანეს.

- ორი ლარი და 35 თეთრი, ესაა ჩვენი ფული მეგობარო, მოგვატყუეს მაგრამ ... რა ვიყიდოთ? – ჰკითხა მაღალმა დაბალს.

-

- კიდევ ძეხვი, მაინც ძეხვი, ისევ ძეხვი, კარგი, ვიყიდოთ.

1 ლარიანი ძეხვი, ორი დღის წინ გამომცხვარი, გამყიდველისაგან "ახლად გასაღებული" პური იყიდეს და ნაცნობი ქუჩის მშობლიურ კუთხეს მიაშურეს. დანაყრდნენ. უკვე დამდებოდა.

- დღეს, დილიდანვე, რაღაც კარგად ვერა ვარ... დავიძინოთ? – ჰკითხა მაღალმა დაბალს.

-

ათი წუთის შემდეგ მაღალს ეძინა, დაბალი თვლემდა. ხანდახან ცალ თვალს გაახეიდა, ჯერ მეგობარს შეხედავდა, მერე ქუჩას მოათვალიერებდა და ისევ თვლემას აგრძელებდა.

- ეს რა უბედურებაა, - ყვიროდა

დილაადრიანად ვიღაც წითელთმიანი ქალი – ეს მაწანწალა, მკვდარი მაინც მოაშორეთ აქაურობას!

ნაცნობი ქუჩის, უსუფთაო კუთხეში კვლავ ორნი ისხდნენ. მაღალს გაუნძრევლად ეძინა, დაბალს – არა.

- პატრულს გამოუძახეთ?

- კი, აი, მოდიან.

- მოგვაშორეთ აქედან, მკვდარი მაინც მოგვაშორეთ! – არ ცხრებოდა წითელთმიანი.

- უფროსო, ძაღლი არ გვიშვებს ახლოს, რა ვქნათ? – იკითხა პოლიციის დაბალჩინოსანმა.

- უნდა მოგვკლათ ძაღლი, აბა, აქ ხომ არ დავტოვებთ მკვდარს?!

- ალბათ დათვრა საწყალი – იცოდებდა ერთი.

- ძაღლიც რომ არ შორდება, საკვირველია ასე როგორ შეიჩვია? - აგრძელებდა თემას მეორე.

იარაღის გასროლის ხმა გაისმა. . . . რასაც საპასუხოდ მცირეოდენი წკმუტუნი მოჰყვა.

ისინი ერთად დამარხეს უპატრონოთა სასაფლაოზე – ერთმანეთს დამკვანებელი კაცი და ძაღლი.

ავტობუსი ნელ-ნელა შევიდა სადგურში. გადებულ ფანჯარაში სადგურისათვის დამახასიათებელი ხმაური ისმოდა. გიორგიმ ბარგი მოიძია და ჩასასვლელად მოემზადა.

ავტობუსიდან ჩასულმა, ხალხში ძლივს იპოვა თავისუფალი ადგილი, გაჩერდა და მიძიმე ჩანთა ძირს დაუშვა..

- ძია, დახმარება ხომ არ გჭირდებათ?

მიიხედა. მის წინ 15-16 წლის გამხდარი ბიჭი იდგა, ხელი საღებავგადასული ურიკასათვის ჩაეწლო და ვედრებანარევი მზერით შეჰყურებდა. გიორგიმ ბიჭი შეათვალიერა – ურიგოდ არ ეცვა.

- დაგეხმარებით ძია, რაა?! – ხმაც ვედრებანარევი ჰქონდა ბიჭს.

- რაკი ასე ძალიან გინდა, დამეხმარე!

გაეღიმა გიორგის.

ბიჭმა გიორგის არც თუ მსუბუქ ბარგს ხელი დაავლო, ურიკაზე მოათავსა და გიორგის შეხედა. – საით?

- ტაქსების გაჩერებასთან. უპასუხა გიორგიმ. ძლივს გაიკვლიეს გზა. ირგვლივ უამრავი ყვავილი იყიდებოდა .

- რა ხდება? რამდენი ყვავილია? – გაიკვირვა გიორგიმ.

- დღეს ხომ სიყვარულის დღეა! გაეპასუხა ბიჭი.

- აა, გასაგებია ... ჰმ... სიყვარულის დღე რალაც ამდაგვარი ჩვენს დროსაც იყო ...

ბიჭი ჩქარობდა. ... გზის გადაკვეთისას, სწრაფად მიმავალ მანქანას წინ გადაურბინა და მძღოლმაც არ დააყოვნა... ყწმაწური სიტყვებით გააჯერდა ეთერი.

ტაქსებთან მალე მივიდნენ. ბიჭმა ბარგი ჩამოიღო ურიკიდან.

- რამდენი მოგართვათ? – ბიჭს შეხედა გიორგიმ.
- 50 თეთრი. მორიდებით თქვა ბიჭმა და თან თვალი გიორგის საათისაკენ გააპარა.
- აი, ინებე! – გიორგიმ 1 ლარიანი გაუწოდა. ხურდა არ მინდა!
- გმადლობთ! დიდი მადლობა! – ბიჭმა სწრაფად შეატრიალა ურიკა და წამით შედგა. – რომელი საათია?
- თორმეტი სრულდება.
- გმადლობთ, კიდევ ერთხელ დიდი მადლობა!
- არაფრის, არაფრის! – გიორგი ახლა უკვე

გაკვირვებული უყურებდა ბიჭს; სულაც არ ჰგავდა ეს ბიჭი ტვირთის მზიდავს.

გიორგიმ მანქანა შეარჩია, საბარგულში ბარგი ჩადგა და მძღოლს სთხოვა – ერთი წუთით გავალ და მალე დავბრუნდები.

ბაზრისკენ წავიდა. ცოტა ხანს შედგა და ირგვლივ მიმოიხედა. ყვავილები იყიდებოდა ყველგან – დახლებზე, ტროტუარზე...

- ძალიან გთხოვთ, დეიდა, ლარზე მეტი არ მაქვს, მომეცით იების ეს პატარა კონა! – მოესმა გიორგის ვიღაცის ვედრებანარევი ხმა. ხმა ეცნო... მიიხედა.

- ეს ხომ ის არის ... ჩემი "დამხმარე" – გაიგლო გულში.

ბიჭმა ცოტაოდენი თხოვნის შემდეგ, იყიდა ლარად იების კონა და თითქმის სირბილით წავიდა.

- რა მექნა? პაემანზე მიდიოდა ... მეტი არ მაქვსო.

გიორგი უკან გამობრუნდა.

- დღეს ხომ სიყვარულის დღეა! – ბიჭის სიტყვები გაიმეორა გიორგიმ და გაეღიმა.

იმ წელს ადრინად მოვიდა თოვლი სოფელში. ნოემბერში.

- დედა, დედა! მოდი ჩქარა აქ! ნახე რა ხდება!? – მაიკოს კარადის კარი გამოეღო, სადაც ზამთრის თბილ ტანსაცმელს ინახავდნენ და ზიზღნარევი მზერით შეჰყურებდა რაღაცას.

- რა ხდება შვილო? – ოთახში მაიკოს დედა შემოვიდა.

- როგორ თუ რა ხდება!? ეს საძაგლები!

- რაა, შვილო? – ვერ მიხვდა დედა, კარადაში შეიხედა და აღმოხდა – რა კარგები არიან!

ეს უკანასკნელი სიტყვები მაიკოს პალტოში ჩაბუდებულ ციყვს და მის შვილებს ეძღვნებოდა.

- ესენი არიან კარგები!? დედა რას ამბობ!? მოაშორე, რა , აქ როგორ შემოვიდნენ?

- რას ამბობ მაიკო!? რას ჰქვია მოვაშორო? გარეთ ცივა ... ალბათ ღია ფანჯრიდან შემოვიდნენ... სადმე სხვა ადგილს გადავიყვანოთ... დედა ციყვს შეეშინდა... გაიქცა საწყალი...

- ეფერე ახლა ამათ ! ჩემი პალტო! ჩემი პალტო დაუჭრიათ! ამათ ვაჩვენებ სეირს! – მაიკომ არად ჩააგდო დედის სიტყვები – ცოდონი არიან, მე მივხედავ, არაფერი დაუშავო – პალტოს ხელი დაავლო და აივანზე გაიტანა. ერთხანს ზიზღით უყურა პაწაწინა ციყვებს, პალტოს კი -

სინანულით და თოვლში გადააგდო. პალტო აფრიალდა და პაწაწინა მდგმურები ტოვლში აღმოჩნდნენ. საცოდავად წრიპინებდნენ... მაიკოს კი არანაირი სიბრაღელის გრძნობა არ გასჩენია, იდგა და უყურებდა. უეცრად სულ ახლოს გაისმა წრიპინი. მიიხედა... დედა ციყვი აივნის მოაჯირზე იჯდა და მას უყურებდა... მაიკოს მოეჩვენა, რომ თვალებში შეჰყურებდა.

- მოშორდი აქედან, საზიზღარო! – დაუყვირა მაიამ... ციყვი კი იჯდა და უყურებდა.

მას შემდეგ ათი წელი გავიდა. მაია № სამშობიარო სახლის ერთ-ერთ პალატაში იწვა და ჭერს შეჰყურებდა. პალატაში შინაურები ირეოდნენ – დედა, მეუღლე, დედამთილი, ძმა. ... მაია კი ვერავის ამჩნევდა და არაფერი ესმოდა. მის გონებაში ზარივით რეკდა ექიმის სიტყვები – დღენაკლული დაიბადა და ... ვერ შევძელით გადარჩენა.....

. . .

ერთი კვირა გავიდა. არნახული სვილის ტანსაცმელს დამხობილი მაია, პირზე ღიმილშეყინულმა ფსიქოლოგმა დაარწმუნა, რომ თუ ასე გააგრძელებდა, ქმარსაც დაკარგავდა.

იმ დღეს პირველად წამოდგა საწოლიდან და სარკეში ჩაიხედა. საკუთარ თვალებს დააკვირდა რატომღაც ... თითქოს ასეთი თვალები სადღაც ენახა ... არა, თვალები კი არა, მათში ჩაბუდებული ტკივილი ენახა სადღაც ... ათი წლის შემდეგ პირველად გაახსენდა მაიას ციყვი და მისი შვილები.

გმადლობ, ნატო!

ბირჟა

იჯდა და ხაზავდა. ... ქვაზე იჯდა და ქვიშადქცეულ მიწაზე სხვადასხვა გეომეტრიულ ფიგურებს ხაზავდა... თან ფიქრობდა ... ფიქრობდა და ელოდებოდა, იქნებ გამოჩენილიყო ვინმე, ვისაც მუშა სჭირდებოდა.

. . .

თბილისთან ახლოს, სოფელში ცხოვრობდა. დედაქალაქში ყოველ დილით მოდიოდა სოფლიდან და იდგა ე. წ. "შრომის ბირჟაზე". "ბირჟაზე " დგომა განსაკუთრებით ზაფხულში უჭირდა. მზე რომ ძალიან დააჭერდა, მასავით სამუშაოს საძებნელად გამოსულებთან ერთად, თავს უშველებელ სარეკლამო აბრას აფარებდა.

შინ ორი პატარა შვილი, რომლებსაც პირზე სულ ერთი და იგივე იკერათ - " მამა, არ მოგვიტანე ქალაქის დაბრაწული პური?!" და იმედიანი ცოლი ელოდა. სადამოს სახლში თავდახრილი რომ მივიდოდა, ცოლი ღარიბულ სუფრას გაუშლიდა და ჩასჩურჩულებდა: - " არ ინერვიულო, ყველაფერი კარგად იქნება!" ამ დროს უნდოდა ქვეყანა გადაებრუნებინა, მაგრამ ... მეორე დღესაც იგივე მეორდებოდა. ხანდახან კი იღბალსაც ახსენდებოდა მისი არსებობა.

. . .

ეს დღეც დანარჩენებს ჰგავდა. ძალიან ცხელოდა. მახლობელი ლუდხანა სავსე იყო ხალხით. რამდენჯერ უნატრია იქ შესვლა ... ახლაც, ლუდის ქაფის გახსენებაზე კინაღამ სული შეუფუბდა. ჯიბე მოისინჯა , ფული ამოიღო და

გადათვალა. იმდენი ჰქონდა, სახლშიც დაბრუნდებოდა და ერთ ბოთლ ლუდსაც იყიდდა. ლუდხანაში შევიდა. თაროზე ლამაზად დაელაგებინათ ლუდის ბოთლები, გვერდით ლუდზე მისაყოლებელი თევზი და პური... სხვადასხვა ზომის და ფორმის დაბრაწული პურები ... ერთხანს უყურა ლუდის ბოთლებს და გამყიდველს ფული გაუწოდა: - ორი პური მომეცით!

ამაზედაც, ჩემო კარგო!

ედიშერ ფუტკარაძე

ეკონომიკურ-ჰუმანიტარული

ფაკულტეტის ასოცირებული პროფესორი

წიგნი და ქალი

მოვერიე თავს, ღვინო არ დავლიე,
 ბავშვობასთან მივატოვე თამაში,
 წიგნთან ერთად საკმაო გზა გავლიე,
 არაფერი იყო ცუდი ამაში.

წიგნი მზრდიდა, ცხოვრებას მასწავლიდა,
 წიგნთან დღესაც მიჩერდება გული,
 მას შემდეგ, რაც ბავშვობის დრო გავიდა,
 რაც შევიცვალე, გავხდი მეგობრული.
 მიყვარს ნაცნობობა ლამაზ ხალხთან,

გული მაინც ვერ ელევა ქალებს.
 მათამაშებს ხშირად ცეცხლის ალთან,
 როცა ვუმზერ მათ მშვენიერ ქალებს.
 მაცდურია ღამაზ ქალის თვალები,
 ო, რამდენჯერ ამიშალეს ფიქრები!
 ნუთუ ასე ძლიერი ხართ ქალები,
 რომ თქვენს გამო მივატოვე წიგნები?!

მე მჭირდება წიგნებიც და ქალებიც.
 წიგნი ცოდნას, ქალი გრძნობებს იძლევა,
 წიგნის კითხვით რომ მეღლება თვალები,
 ანდა როცა ენერგია იღევა,
 მაშინ მინდა ვნახო თქვენი თვალები,
 მათ კი მართლაც შესწევთ ჩემი ნუგეში,
 სიკვდილამდის მეყვარებით ქალები,
 როგორც მიყვარხართ ჩემს სიჭაბუკეში!

ელდარ ხარაზიშვილი

აგრონომიული ფაკულტეტის IV
 კურსის სტუდენტი

სანამ ქართველის რწმენას იცავს სვეტიცხოველი,
 სანამდე ძაღვების სიყვარული იყოს ჩვენთანა,
 ნუ გეშინიათ ქართველებო ცრუა ყოველი
 ჩვენი სამშობლო წილნაყარია ღვთისმშობელთანა.

წუთით მოვედი სოფელში
 სიტყვას დავეძებ ფრთიანსა
 სიტყვას ლამაზად აკინძულს
 მართალს და ომახიანსა.

გზადაგზა ვკრეფავ მარგალიტს
 თქვენამდე მოსატანადა
 წუთით მოვედი სოფელში
 გვირგვინის მოსართავადა.

მიყვარდა ერთი ლამაზი ქალი
 შავთვალწარბთმიანი
 თვალსა მტაცებდა თვალები
 თვალები გიშრისთვლიანი
 მთვარე სიმწიფით მთლიანი
 მზეს გავდა ღიმილიანი
 მასზე ფიქრმა და ოცნებამ
 გული წაიღო მთლიანი

ჟუჟუნა წვიმა მოვიდა, გული ოცნებით დანამა.
 თუ ვინმემ გული მომიკლა, შენა და შენისთანამა.
 გულზე ნაჭრევი ჭრილობა არ მომაყენა დანამა
 შენმა თვალებმა და კიდევ შენითვალეებისთანამა.
 არ გსაყვედურობ იცოდე, არც მინდა მოვკვდე
 ოცნებით.
 ვიყავი, ვარ და ვიქნები მე შენს თვალებზე
 მლოცველი.
 არ გაიფიქრო არა და არ მინდა შენი წყალობა

არა და მაგ შენს თვალებზე ვისწავლე ტკბილი
 გალობა .
 არა და ღრუბელი გაქრა, ავღარი ჩაქრა მარადა,
 შენი ღიმილი რომ მკლავდა, დარი ვერ ვიცან
 დარადა.
 არა და აღარც მზე მათბობს, არც მთვარე
 მაწვდის ნუგეშსა,
 ვარსკვლავებიც არ მწყალობენ, ფეხი ჩამიცდა
 გუბესა.
 შუქუნა წვიმა მოვიდა, გული ოცნებით დანამა.
 თუ ვინმემ გული მომიკლას, ისევე შენისთანამა.

* * *

სანატრელი ხარ ვით უკვდავების წყარო ანკარა.
 საყვარელი ხარ ვით შვლის ნუკრი ნორჩი, პატარა
 დილის ნამი ხარ ვარდზე ღიმილით თავს რომ
 იწონებს.
 ჩემი დარდი ხარ, ალბათ მომკლავს შენი სიშორე.

აიშლებიან ცაზე ნისლები, სევდით ვივსები.
 უშენობისგან ლამაზ სტრიქონებს ვეღარ
 მივწვდები.
 დაიცვლებიან გრძნობის თასები ღვინის ფიქრებით
 ლექსს სიყვარულზე ვეღარ ვიტყვი ამგვარ
 რითმებით.
 თუ ეგ ღიმილი მოწყურებულს წყურვილს
 მომიკლავს,
 თუ შენზე ფიქრი თვალებს ცრემლით აღარ
 მომირთავს,
 თუ ეს გიტარა ყველა სტრიქონს ასე მომირთავს –
 მომირთმევია ყველა შენთვის რაც კი მომირთავს.

იცი რამდენი ლექსი მითქვია
 იცი რამდენი დამრჩა სათქმელი.
 ჩემი ოცნება შენზე ფიქრია,
 ამაზე ფიქრობს ყველა ქართველი.
 მინდა დავლოცო დედა ქართველი
 დალოცვილი ვართ მისგან მრავალჯერ
 საფიცარია შენი სახელი და დავიფიცებ კიდევ
 ათასჯერ.

შენ სიმდიდრე ხარ ქართული სიტყვის
 და სიამაყე საქართველოსი.
 ყველა ქართველი იგივეს იტყვის
 ყველა სულდგმული მთა და მდელოსი.
 შენ სიწმინდე ხარ დედაო ქართლის
 და საქართველოს დიდი სიმდიდრე
 შენ სიმტკიცე ხარ სიტყვისა მართლის,
 მინდა ყოველდღე ლექსებს გიძღვნიდე.
 შენი სიკეთე მე ძალას მაძლევს
 სტრიქონი სტრიქონზე გამოვკვანძო
 და შენი საქმე დმერთად რომ გაქცევს
 უკვდავებაა უსაყვარლესო.

ცაზე მზე ბრწყინავდა, გული კი გმინავდა
 სადღაც მიფრინავდა ოცნება ჩემი.
 ცრემლმორეული თვალი მიბრწყინავდა,
 სავსე მთვარეა, მარტო დავრჩები.
 დღემორეული ღამე მინავლდა
 გული არ მწყდება, საუბარს ვრჩები,
 საუბარს ვრჩები ლექსებით ჩემი
 სავსე მთვარესთან ღამენათევი.

მაღლობას მოვახსენებ ყველა ჩემს
სტუდენტს,
თანამშრომელს და მეგობარს, ვინც
დაუზარლად დამესმარა კომპიუტერში
ტექსტის შეტანისას,
ხოლო
მათ გვარებს მხოლოდ იმიტომ არ
ვისხენიებ, - უნებლიედ ვინმე რომ არ
გამოვტოვო...

რედაქტორი
ლერი ნოზაძე

სარჩევი

ვასილ ამირიძე..... 3
 შოთა ბარაბაძე 12
 იოსებ გაფრინდაშვილი.....18
 გიორგი ზარიძე 28
 გურამ კარდანახიშვილი 31
 ამალია კუპრავეიშვილი 39
 ზურაბ კუტიბაშვილი 46
 თემურ ნაყოფია 55
 ლერი ნოზაძე 62
 დავით რევიშვილი 67
 როლანდ სინატაშვილი..... 76
 ლადო ქისტაური 80
 იზოლდა ღონდაძე..... 89
 ნატო (ნატალია) ცაბაძე..... 94
 ედიშერ ფუტკარაძე 101
 ელდარ ხარაზიშვილი..... 102

My Hobby is poetry **(In Georgian)**

Literary Miscellany No 4
of GSAU staff and students

თბილისი 2007

შენიშვნებისათვის

Ceni ho bi

po ez i aa